PEDUCALEHTI

01_09

PEDUCALEHTI

PÄÄKIRJOITUS 3 UUSI HALLITUS 5
SPECIA 8 MEIDÄN OMAT JACK SHEPHARDIT 9
NEWNEWNEW 12 OHJAA MUA 14
YHDEN MIEHEN ARMEIJA 16
AMNESTY JA AHDAS HUONE 18 ITSE ASIASSA 21 TAPAHTUMAT 27 OPISKELIJATOIMINTA 28
SOOL 32 PALJON VALOA TYHJÄSTÄ 33 SUDOKU 36
HELSINKI CHILL OUT 37 PEDUCALEHTI MATKUSTAA 38
RAIJA 40
METROBILEET 27 PJ 48
SIKARI 48 YKSI MEISTÄ 50
KETÄ VITTU KIINNOSTAA 53

PÄÄKIRJOITUS

JOONA-HERMANNI MÄKINEN *viestintävastaava*

Koska Arja Tiainen kirjoittaa erinomaisesti, annan runon puhua.

”Elämä on kapinaa
pysähtymistä ja kuolemaa vastaan,
julkeaa optimismia, liikettä, menoa,
nousua, laskua, liitoa, ryömimistä:
eikä voi pysähtyä, koska aika ei pysähdy,
ei vuorovesien laulu.
Joka aamu on tarkistettava todellisuudenkelloa
ettei se jätä, tai edistä liikaa.
Ja näiden kanssa on elettävä, ihmisten, vajavaisten – juuri vajavaiset tekevät sen,
mitä tehdä täytyy: ylittävät itsensä.
Rakenteet kuiskivat pessimismiä, apatiaa,
lapsille syötetään coca-colan filosofiaa,
muovimaailman muoviajatuksia;
on Mikki Hiiren syntymäpäivät.”

Nauttikaa lehdestä, ja toisistanne.

Peducalehti on sotkeutunut myös verkkoon. www.lehti.peduca.fi

vanhaa OLD [vieja]

PEDUCALEHTI

Peducalehti on vuosikymmeniä vanha opiskelijajournalismin jättiläinen. Peduca on 35-vuotias, ja sen kunniaksi lehti juhlii julkaisemalla klassikkojuttuja vuosien varrelta. Vanhaa, old, vieja - jotta voi mennä eteenpäin, pitää tietää mistä on tulossa.

PEDUCAN HALLITUS 2009.

KUKA? MITÄ *hallitus* oikeasti TEKEE?

lue.

puheenjohtajat *sihteeri* *kulttuuri & abifuksituutor*

viestintä *edunvalvonta* *tasa-arvo* *ympäristö*

→

tilat

sool

talous

aktin pj

ekskursiot

vaihtarit

condus

hyy

@-listat

AAPO HUHTA *kuvat*

Emma
Kiireisen elämäntyylin vuoksi en ottanut kontolleni yhtään vastuualuetta vaan lepatan siellä missä ehdin. Lehdenteko, kulttuuritapahtumat ja kahvitukset ovat minun heiniäni!

talous

Olen Elisa, olen pirtsakka, olen toimelias. Ainakin yleensä.
Olen 2009 hallituksen talousvastaava eli hoidan maksut sekä ylläpidän jäsenrekisteriä.
Olen myös liikuntavastaava eli hoidan mahdollisia liikunnallisia järjestelyjä.

aktin pj

Moikka, olen Elina Jii tai Elli, riippuu keneltä kysyy. Olen tän vuoden Peducan bilejärjestö Aktin puheenjohtajana, jonka kanssa pidämme huolen, että peducalaiset saavat rankalle opiskelulle vastapainoksi juhlia sopivin väliajoin!

edunvalvonta ekskursiot

Moi kaikille! Mä olen Erna, ja mulla on viha-rakkaussuhde asioiden järjestämiseen. Enemmän kuitenkin rakkaussuhde ,erityisesti vaikuttamisessa. Olen edunvalvonta- ja eksursiovastaava, ja pyrin ajamaan opiskelijoiden etua niin yliopistolla kuin opintovierailuissakin.Ekskut pyrin järkkäämään kolmannelle sektorille, koska se sektori on melko näkymätön molempien puolten koulutusohjelmissa.

kulttuuri & abifuksituutor

Heips, olen Marjo ja uutta verta Peducan hallituksessa. Abi-, fuksi- ja tutorvastaavuuteen kuuluu mm. ainejärjestömme toiminnan tutuksi tekeminen tutorkoulutuksen ja erinäisten esittelyjen voimin. Kulttuurivastaavuuteen puolestaan kuuluu mielenkiintoisten ja ajankohtaisten kulttuuritapahtumien tarjoaminen jäsenistölle hyvään hintaan. Pieniä breikkejä opiskelun ohelle!

sihteeri

Moi mä oon Suvi ja toimin peducan sihteerinä. Tykkään todella paljon järjestötoiminnasta ja hauskanpidosta. Opiskeluistakin joskus. Sihteerinä huolehdin erityisesti asiakirjojen laadinnasta.

tilat

Hilirimpsis! Olen Janica ja olen aina se lyhin. Tänä vuonna puuhailen hallituksessa omassa pikku pestissäni tilavastaavana. Pääasiassa siis sisustelen Rexiä ja luon sinne käyttäytymissääntöjä yhdessä Conduksen hemmojen kanssa. Kyselkää siis, jos haluatte tietää jotain upouudesta tilastamme. Kannattaa hyödyntää sitä, kun meillä kerran semmoinen on!

Minka
Hei, olen Minka. Tykkään keväästä aivan mielettömästi. Olen jo toisen vuoden hallituslainen, ja tänä vuonna olen "vain" Peducan lehden toimituskunnassa.

@-listat

Mmoi! :) Olen Satu, KTL:n toisen vuoden opiskelija ja vanha hallituslainen. Nautin ylenmääräisen netissä roikkumisen lisäksi myös mm. hyvästä ruuasta, pitkistä kävelyistä ja elokuvista. Sähköpostilista-vastaavana tehtäväni on huolehtia siitä, että viesti kulkee sujuvasti niin jäsenistön kuin hallituksenkin välillä. Pyrin myös pitämään turhan roskapostin poissa sähkö-postilaatikkoja tukkimasta.

condus viestintä

Joona-Hermanni pitää Radioheadista ja estetiikasta. Peducalehti, Peduca.fi, tiedekuntajärjestö (Condus) ja Facebook.

puheenjohtajat

Moi! Vastaan kutsuessa nimiin Mirjami ja Miimu, ja yleensä teen sen melko kovalla volyymilla. Pääaineenani luen toista vuotta kasvatustieteitä, ja opiskelun ohella tykkään kovasti Peducan parissa hääräämisestä. Tänä vuonna toimin hallituksemme varapeejiinä autellen puheenjohtajan lisäksi muita jelppimisen tarpeessa olevia.

puheenjohtajat

Hei! Olen Anni, Peducan puheenjohtaja. Pidän huolen siitä, että hommat kulkevat suuntaan kuin suuntaan varmalla tahdilla. Kasvatustieteen opintojen ja Peducan ulkopuolella pidän kovasti salsasta ja kotona köllimisestä. Tykkään myös hyvästä seurasta, jonka parissa kulutankin aikaa esimerkiksi opiskelijatila Conddoorissa.

sool edunvalvonta

Moi, olen Reetta! Tunnetusti huono sanomaan ei houkutuksille ja niinhän siinä taas kävi myös Peducan suhteen! Mielessä on paljon asioita joista haluaisi olla enemmän perillä ja saada jotain aikaankin! Vastuualueeni Peducassa on edunvalvonta ja yhteydenpito ammattijärjestöömme SOOL:iin. Luokanopettajaksi siis opiskelen ekaa vuotta. Jos tulet jostain syystä kohdelluksi kaltoin niin nykäise hihasta! Ja nykäise silti vaikket tulisikaan I´ll be there for u!

condus tasa-arvo

Antti tässä moi. Pidän sosialismista, kasvisruuasta ja rauhallisista illoista kesöisen järven rannalla. Hoidan Peducassa tasa-arvot, tiedekunteyhteistyön ja jeesaan viestinnässä ja ympäristöhommissa.

ympäristö specia

Moi, olen Laura. Tykkään kaikenlaisesta vaatteisiin liittyvästä näpertelystä. Tänä vuonna hoidan Peducassa ympäristövastaavan, vaihtarivastaavan ja Specia – vastaavan hommia. Peducan moniosaajuuden ohella pakerran kasvatustieteen opintoja kolmatta vuotta.

kulttuuri & abifuksituutor

Olen Tuomas, ja minusta elämä on niin kuin runo. Maailma antaa sinulle kielen, saat itse päätää miten sitä käytät. Millä sanoin, missä rytmissä, toivottavasti teet siitä jotain kaunista..

hyy

Olen Elina, 23-vuotias opiskelija Helsingistä, harrastan tanssia, rakastan ystäviä ja haluan tietää, miten tällaisen kuvauksen voi kirjoittaa niin, ettei kuulosta missiehdokkaalta. Hallituksen HYY-yhteyshenkilönä koitan selvittää ylioppilaskuntamme kiemuroita itselleni ja muille peducalaisille.

25 päivää aikaa oppia

MIKKO LEHTONEN *Specia ry opiskelijavastaava, Akavan Erityisalojen opiskelijatoimikunnan pj*
JOONA-HERMANNI MÄKINEN *kuva*

Millaista on työskentely specialaisena opiskelijajäsenenä? Hotelliyöt Pasilassa yleistyvät. Junamatkat Helsinkiin ja takaisin vievät aikaa ja ovat toistuvasti myöhässä. Töiden, tutkinto-opintojen ja luottamustehtävien jälkeen pitäisi ehtiä huolehtimaan hyvinvoinnistaan ja työkykyisyydestään. Mitä saan vastineeksi uhraamastani vapaa-ajasta: noin 25 koulutus-, kokous- ja seminaaripäivistä matkoineen ja niitä kehystävine sähköpostikeskusteluineen?

Ammattijärjestötoiminta antaa opiskelijajäsenelle mahdollisuuksia ja edellyttää vastuuta. Esimerkiksi työryhmä- ja toimikuntatyö, hallitusten kokoukset ja erilaiset kannanotot, esitykset ja vastineet ovat opinpaikkoja kasvatustieteellisten tutkinto-opintojen syventämiseksi erityisesti suunnittelijoiksi, tutkijoiksi tai aikuiskouluttajiksi aikoville – ylioppilaskunta-, ainejärjestö- tai tiedekuntatoiminnan tavoin. Moniammatillinen työryhmätyöskentely, alan työtä tekevien tapaaminen ja henkilökohtaisesta vastuualueesta huolehtiminen tekevät opiskelijajäsenyydestä merkittävää ja haasteellista, esimerkiksi jäsenrekrytoinnin kannalta.

Opiskelijajäsenenä olen saanut osallistua erilaisten koulutusohjelmien kommentointiin, oppaiden ja esitteiden kirjoittamiseen ja (viestintä-)strategiatyöhön sekä opiskelijatapahtumien järjestämiseen. Kokous tai parikaan kuukaudessa, aika ajoin järjestettävät koulutusseminaarit, toimikauden varrella pidettävät virkistys- ja hyvinvointipäivät ja sähköpostin kirjoittaminen ovat olleet pieni hinta esiintymisvarmuuden, viestintä- ja itseilmaisutaitojen kehittymisestä. Ne ovat myös tuoneet vaihtelua opiskeluun ja paikalliseen ainejärjestötoimintaan. Tekijältään työ edellyttää rohkeutta, taitoa perustella omat näkökulmansa ja aikatauluttaa oma arkensa.

Tulkitsen luottamustehtävän kirjaimellisesti: Toiminnan opettelu edellyttää luottamusta itseen, luottamusta taitojen kehittymiseen ja luottamusta toisten mielenkiintoon yhteisten asioiden ajamisesta. Opiskelijajäsen saa ja hänelle annetaan niin paljon kuin on itse sille valmis antamaan luottamustoiminnalle. Vaikuttamismahdollisuuksien määrä ylemmillä liitto- ja järjestöportailla ansaitsee oman keskustelunsa, mutta opiskelijamielipiteen arvostaminen ja luottamus opiskelijoiden osaamiseen ja päätöksentekokykyyn kasvaa jatkuvasti. Toiminta opettaa, eikä tietotaidon puute saa olla osallistumisen este: Tietoa voi hankkia lisää, kunhan tekemisen meininkiä löytyy, harvoin päinvastoin.

Entä sitten, jos juna myöhästyy. Samapa tuo, missä graduaan kirjoittaa. Mitä yhdestä hotelliyöstä: Useimmista löytyvät kuitenkin kuntosalit aamutreeniä varten ja verkkoyhteys Skypen käyttöön asiaan vihkiytyneille. Luottamustoimet ovat kuitenkin hetkellisiä ja yksi kausi elämässä. Koen luottamustoimen olevan ponnahduslauta tutkinto-opintojen ja työelämän välillä: Työelämän käsitteistö, eri ammatti- ja koulutusaloilta tulevat työtoverit ja esimerkiksi kokouskäytänteet edellyttävät harjoittelua ollen keskeisiä opinpaikkoja opiskelijajäsenelle ammattijärjestössä jo tutkinto-opintojen aikana. Kysymys on loppujen lopuksi yhteisten etujen ajamisesta: Mikä on työmarkkinoiden tilanne tulevaisuudessa, jos kukaan ei tee mitään toisten puolesta. Enemmän paikallista sopimista, vähemmän yleistä päätäntävaltaa? Specialainen opiskelijajäsen voi vastata haasteeseen 5000 tuhannen jäsenen järjestön edunvalvonta-, koulutus- ja palvelutoiminnan kehittämisestä omalla osaamisellaan hallituksen ja toimiston tuki takanaan.

MEIDÄN OMAT JACK SHEPHARDIT

JOONA-HERMANNI MÄKINEN

Viime numerossa Peducalehti selvitti opiskelijavaikuttamisen järjestökuviot. Sukelsin aine- ja tiedekuntajärjestömaailmaan suurin odotuksin, mutta huomasin, että piirit ovat pienet ja isot päätökset tehdään muualla. Opiskelijoita on kolmasosa jokaisessa tiedekuntamme päättävässä elimessä – vielä. Peduca järjesti helmikuussa Viiniä ja valitusta-illan, jossa oli mahdollisuus aukoa vapaasti päätään. Tartuin hetkeen ja esitin läsnäolleille, vanhoille ja nykyisille, opiskelijaedustajille pari kysymystä.

Opiskelijaedustajat tuntevat yliopistolakiuudistuksen yksityiskohdat parhaimmin. Miksi muut opiskelijat eivät ole saaneet selkeää kuvaa uudistuksesta, uudistuksen tavoitteista ja sen muodostamista uhista?

Petra: Uudistusta on tehty äärimmäisen kauan, mutta aika, mitä siitä on puhuttu, on tosi lyhyt. Kokoukset ovat aika muodollisia, eikä kukaan uskalla oikein sanoa ääneen mitä ajattelee – et tavallaan se päätöksenteko tapahtuu kokouksen ulkopuolella. Miks muut ei tiedä? Ehkä sen takia, että mekään ei oikein tiedetä.

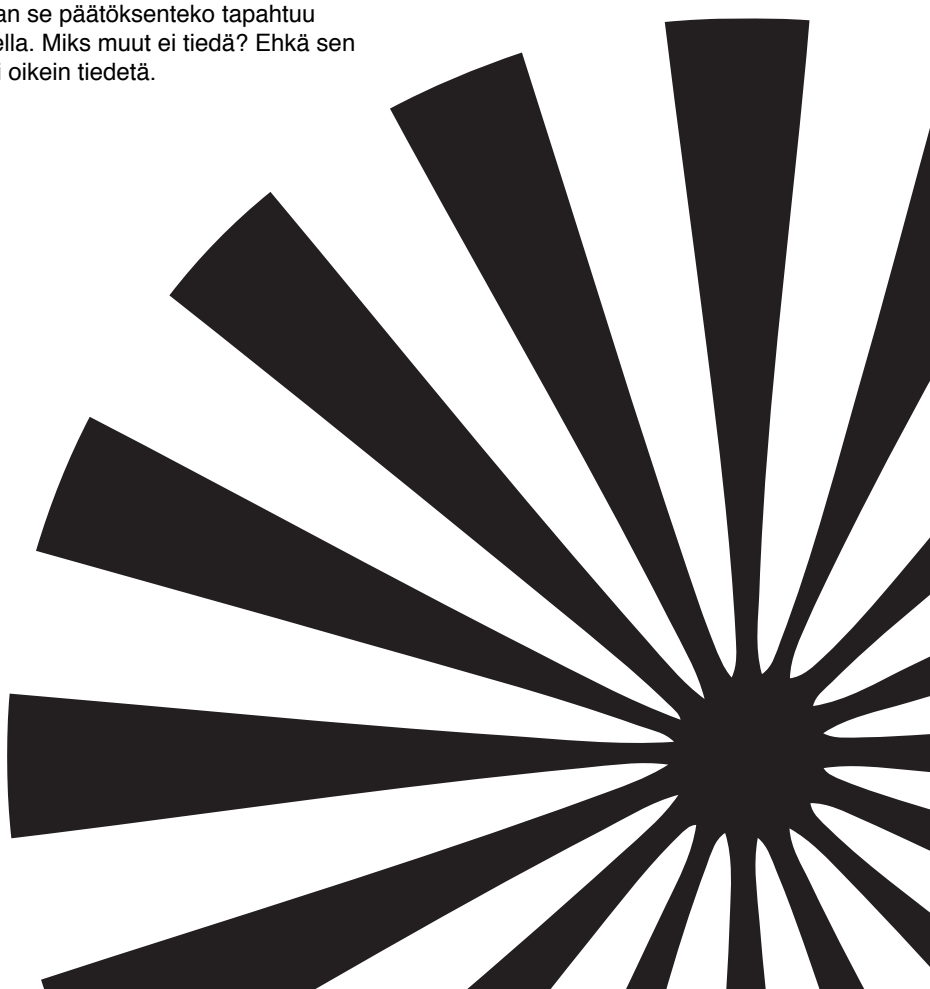

Anu: Toi on ihan totta, valitettavasti. Tietokoneiden myötä on menty hieman ehkä takapakkia. Ajatellaan, että se riittää, kun Almassa on ikkuna auki. "Miksi ette ole katsoneet?" Koulutuspoliittisen tiedon ongelmana on yleensä, että kun sitä on vähän aikaa käsitellyt, niin sitä on hirveen vaikea esittää ymmärrettävästi.

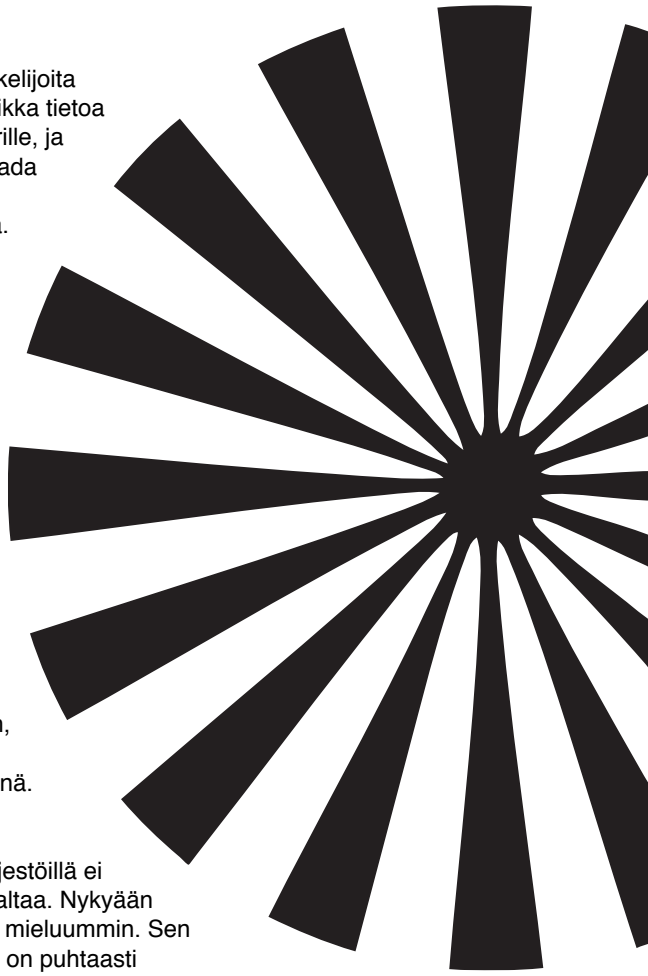

Lauri: Lähtökohtaisesti on syytettävä opiskelijoita itseänsä, ja toimintakulttuuria yleensä. Vaikka tietoa laitetaan sähköpostilla niin se ei mene perille, ja deadlinen lähestyessä maristaan, ettei saada tietoa. Toisaalta tiedonkulku koko yliopistolakiuudistuksessa on ollut huonoa.

Opiskelijat eivät valitse suoraan edustajiaan päättäviin elimiin, opiskelijaedustajan ei tarvitse sitoa kantaansa aine- tai tiedekuntajärjestöjen ohjeisiin tai edes kertoa muille opiskelijoille, miten on äänestänyt. Onko käytäntö demokraattinen?

Petra: Must on. Vieressä istuu soklalainen, siinä vieressä psykalainen ja niin edespäin. Ei se oo missään vaiheessa epäselvää oltaisko peducalaisia vai kooteeälläläisiä.

Anu: Kannan sitomista tärkeämpänä näen, että opiskelijaedustajat sitovat kantansa yhteen eli opiskelijat toimivat yhtenä äänenä. Silloin pystytään vaikuttamaan.

Lauri: Kyllä se on demokraattinen. Jos järjestöillä ei olisi valitsijan roolia, niille ei jäisi mitään valtaa. Nykyään edustajat kunnioittavat valitsijajärjestöään mieluummin. Sen vois vetää henkilövaaliksi, mutta silloin ne on puhtaasti henkilöinä.

Hmm. Kaipaan kaikilta tarkempaa vastausta. Onko käytäntö demokraattinen?

Anu: Kaikki käytännöt, mitä meillä on ollut, johtuu paljon siitä ettei ole ollut enempää hakijoita. Toi mitä kysyit, on tosi ajankohtaista ja sitä täytyy tarkkaan pohtia. Millä mandaatilla opiskelijaedustaja siellä istuu? Mä oon sitä mieltä, että olis hyvä, että ainejärjestöt valitsis edustajat. Kunhan se haku on avoin kaikille, ettei siellä istu pelkkiä ainejärjestöhallituslaisia.

Petra: Paikoille hakee usein aktiivisia opiskelijoita, joten siellä helposti on paljon niitä. Ainakin itse olin Peducan hallituksessa, kun pyrin tiedekuntaneuvostoon.

Joops. Onko se siis demokraattinen?

Anu: Periaatteessa. Se on demokraattinen, kun se on toteutettu tarpeeksi hyvin.

Yliopistolakiuudistus on herättänyt laajaa vastustusta opiskelijoiden ja tutkijoiden parissa. Helsingin oikiksen dekaanien mukaan uudistus on perustuslain vastainen. Lukukausimaksut otetaan ulkomaisille opiskelijoille kokeilukäyttöön. Nykymuodossaan uudistus vähentää yliopiston oman väen, opiskelijoiden ja tutkijoiden, vaikutusvaltaa. Mitä olette tehneet uudistuksen pysäyttämiseksi tai parantamiseksi?

Petra: Mun näkökulmasta on tosi vaikea sanoa, mitä me oltais voitu tehdä.

Lauri: Uudistuksen pysäyttämiseksi ei käytännössä yhtään mitään. Parantamiseksi ollaan osallistuttu lausuntokierroksilla keskusteluun. Virallisia kanavia pitkin. Kun meitä on kuultu, ollaan vastattu.

Perinteisiä päättäviä elimiä on syytetty toimimattomuudesta ja hampaattomuudesta yliopistolakiuudistyksen yhteydessä. Miten vastaat syytöksiin?

Petra: Mä en nää sitä hampaattomana, et tehdään normaalii päätöksentekoo. Mä en nää vaihtoehtoa, mitä olisi voinut tehdä toisin?

Lauri: Hampaattomuus johtuu monesta asiasta. Tää on kuitenkin niin hierarkinen järjestelmä. Lähtisin syyttämään sitä järjestelmää. Periaatteessa kaikkia kuullaan, mutta ylöspäin mentäessä se hukkuu isoon virtaan.

Opiskelijat keräsivät oma-aloitteisesti adressin, jossa teitä pyydettiin jättämään esitys laitosrakenteesta pöydälle pienen lisäajan saamiseksi. Allekirjoituksia kertyi 200, mutta adressilla ei ollut vaikutusta.

Petra: Pöydälle jättämättömyydessä on ehkä periaatteellisia syitä. Konsistori olisi tehnyt päätöksen siitä joka tapauksessa. Parempi, että tiedekunta ottaa siihen itse kantaa.

Anu: Samaa mieltä. Todellista hampaallisuutta on se, että istutaan niissä kokouksissa ja äänestetään silloin, kun äänestetään. Uskalletaan ottaa se mielipide.

Ja senhän me osaamme. Ilmeisesti hallinnon keskusteluissa vallalla olevan mielipiteen peesaaminen on uskallusta, ja sen vastustaminen hampaattomuutta. Opiskelijaedustajat valittavat oikeutetusti työn määrää ja asioista kiinnostuneiden puutetta, mutta blokkaavat samalla vaikeasti omaksuttavalla käsitteistöllään mahdollisuudet saada monimutkaisesta kuviosta kiinni mistään kulmasta.

Nykyisellään ketään ei kiinnosta ja opiskelijaedustajat hautautuvat työmääräänsä, ja jäävät vähintäänkin etäiseksi varmasti suurelle osalle tämänkin jutun lukijoista. Opiskelijaedustajat näyttävät kuuntelevan herkemmin hallinnon lobbaajien ääntä kuin kanssaopiskelijoitaan, koska jälkimmäiset eivät pidä ääntä. Laitoksella voisi olla vaikka mitä ohjelmaa ja opinnot voisivat parantua kohisten mielekkäiksi ja yhdessä funtsituiksi täsmäsiisteiksi kokonaisuuksiksi, jos vain tehtäisiin porukalla ja sanottaisiin ääneen se mitä ajatellaan. Yes we can, ja niin edespäin - tarina jatkuu.

NEWNEW NEW

JOONA-HERMANNI MÄKINEN *teksti & graf.*

Peducan viestintä loi tammikuussa uuden internet-ilmeen järjestöllemme. Blogi ja Peducalehti kaipaavat lisää grafiikkaa, valokuvia, tekstiä ja tekijöitä. Osallistu hyvään tekemisen meininkiin!

PEDUCA.FI

Uusilta sivuilta pääsee salaminnopeasti käsiksi oleelliseen – yliopiston sähköpostiin, WebOodiin ja kirjastohakuun.

BLOGI.PEDUCA.FI

Blogissa peducalaiset kertovat muun muassa tapahtumista, musiikista, opiskelusta ja elämästä. Ota yhteyttä ja rupea blogikirjoittajaksi!

uutta
NEW
[nuevo]

peduca

Kasvatustieteen ja luokanopettajalinjan opiskelijoiden ainejärjestö.

TIE ONNEEN? →

- posti — Webmail. Opettajan on vastattava viikossa.
- opintopisteet — WebOodi. Opintojen suunnittelun mekka netissä.
- kirjat — HELKA. Tenttikirjat voi varata etukäteen.

katso. GALLERIA

15. HELMIKUUTA 2009

Peducalehti kokoustaa ke 18.2. klo 16

JATKA KIERROSTA

Peducan kuvat
Peducalehti
Peduca.fi

PEDUCA.FI ON KUIN...

condus.fi
radiohead.com
nokia.fi
minä. Itsevarma, kaunis ja valmis muutt

Ohjaa mua

LAURA WECKMAN *teksti*
NOORA OJANIEMI *kuva*

Jokainen meistä on kohdannut koulutaipaleellaan opinto-ohjaajan – ainakin ihannetilanteessa. Millaista työ on ja kenelle se sopii?

Kuninkaantien lukion opinto-ohjaaja ja Suomen opinto-ohjaajat ry:n hallituksen jäsen Maija Pasanen tekee hienoa ja tärkeää työtä. Hän saa auttaa oppilasta rakentamaan elämäänsä, löytämään paikkansa maailmassa ja tulemaan onnelliseksi. Pasanen tuntee hyvin myös työn arjen haasteet. Hänen vastuullaan on noin 540 oppilasta. Työpäivät ovat hyvin vaihtelevia ja työtä on paljon. Opiskelijoiden ohjaamisen lisäksi päiviin sisältyy muun muassa oppituntien pitämistä sekä oppilashuoltoryhmässä työskentelyä.

Haasteena kiire

Maija Pasasen mukaan olisi tärkeää ehtiä kohtaamaan kaikki oppilaat. Opinto-ohjaaja voi kuulla asioita varhaisessa vaiheessa, sillä luokse tullaan ilman leimautumisen pelkoa. Opinto-ohjaajalle täytyy antaa mahdollisuus tehdä työnsä hyvin. Virkoja tarvitaan lisää. Suositus on yksi virka 200 oppilasta kohden. Nyt joka kymmenes ohjaa yksin yli 500 oppilasta. ”Missään tapauksessa ei ole riittävästi aikaa. Laastaroimaan vähän sieltä ja täältä kerkiää.” Myös palkkausasiat pitää saada kuntoon. Suurin puute lukioiden opinto-ohjaajilla on valtakunnallisen virkaehtosopimuksen puuttuminen.

Kyky kuulla on kaikkein tärkein

Opinto-ohjaaja tarvitsee työssään monia taitoja. Hänen tulee olla empaattinen ja osata kohdata opiskelijoita. Nuorista pitää välittää aidosti, sillä he aistivat poissaolon.”Kyky kuulla on kaikkein tärkein”, Maija Pasanen painottaa. Opinto-ohjaajan tulee sietää painetta ja keskeneräisyyttä. ”Pääsääntöisesti asiat jäävät aina kesken.” Perfektionisti saattaa näännyttää itsensä hengiltä. Myös organisointi-taidot ja yhteistyökyky ovat keskeisiä.

Oman roolinsa rajaaminen työyhteisössä on tärkeää. Muuten kaikki ylimääräiset tehtävät kasautuvat helposti opinto-ohjaajan niskaan. Kaikille opinto-ohjaajan ammatti ei Pasasen mukaan sovi. Valtasuuntautuneiden ja urantekijöiden on parempi hakeutua muihin tehtäviin. Työssä voi lähinnä sisällöllisesti uudistua ja kehittyä ja se vaatii jatkuvaa halua kehittää itseään.

Pätevyys Jyväskylästä tai Joensuusta

Ammatista kiinnostuneelle peducalaiselle Maija Pasanen lähettää selkeät terveiset. ”Koulutuksen kenttää on hyvä tuntea ja työelämästä täytyy olla kokemusta. Opettajan pätevyys pitää hankkia ja sitten tietysti opinto-ohjaajan pätevyys”. Pätevöityä voi Jyväskylän ja Joensuun yliopistoissa. Kasvatustieteen kandidaatti voi hakea ohjausalan maisteriopintoihin (120 op), joihin sisältyy pedagogiset ja ohjauksen opinnot. Maisteri, jolla on pedagoginen pätevyys, voi hakea opinto-ohjaajan erillisiin opintoihin (60 op).

Kiinnostuneiden kannattaa käydä pääsykokeissa. Jos ensimmäisellä kerralla ei onnista, Pasanen kannustaa yrittämään uudelleen. Etäisyyden ei pidä antaa nousta esteeksi. ”Jos jokin ala kiinnostaa niin kyllähän monet lähtevät opiskelemaan ulkomaillekin. Jyväskylä on kuitenkin samassa maassa ja puhutaan samaa kieltä”, Pasanen huomauttaa. Alalle tarvitaan hyviä osaajia, jotka myös sitoutuvat toimimaan opinto-ohjaajina. Harvat poistuvat ammatista siihen kerran sisälle päästyään.

YHDEN MIEHEN ARMEIJA

MIKKO PÄRNÄ

If it comes to you against the situation, don`t let the situation win.

Ostin itselleni joululahjaksi MacGyver -DVD-boksin. Yllätyttyäni lahjakääreen sisällöstä laitoin vanhan kunnon "ihmemiehen" pyörimään DVD-soittimeen. Täytyy sanoa, että sarja on aikansa tuote hyvin monessakin mielessä. Kuvanlaatu on sameahko, vaatteet ja hiusmuoti kasaria, roolihahmot, juonenkuljetus, leikkaukset ja kuvakulmavalinnat monesti kovinkin naiiveja. Silti sarjassa on jotain, joka pitää otteessaan. Mietittyäni sarjan vetovoiman salaisuutta, päädyin liiankin lähellä olevaan vastaukseen: MacGyver. Nimikkohahmossa on sitä jotain. Miksi se vetoaa minuun?

Teroitettuani kirjoituskynäni sveitsiläisellä linkkuveitsellä, aloin kirjaamaan mietelmiäni. Kasvatustieteellinen vaistoni herätti sarjaa katsoessa oivalluksen siitä, että hetkinen... MacGyverhan olisi kuin täydellinen peruskoulun opettaja! Roolihahmoon kirjoitetut piirteet kulkevat jokseenkin käsi kädessä opettajaideaalin perinteisten odotusten kanssa, oli sitten kyseessä nais- tai miesopettaja. MacGyver on hyväntahtoinen, hän on heikompien puolella, luova, erottaa oikean väärästä, huumorintajuinen, innostava, suvaitsevainen,

optimistinen, lojaali, luotettava, tarvittaessa terapeutti, luonnonsuojelija sekä biodiversiteetin puolestapuhuja ja ongelmanratkaisun nerokas mestari. Sanalla sanoen: esimerkillinen. MacGyverille seikkailu on jokapäiväistä.

"JOS SUUNNITTELET TEHTÄVÄN LIIAN TARKASTI ETUKÄTEEN, ET REAGOI RIITTÄVÄN NOPEASTI ODOTTAMATTOMIIN MUUTTUJIIN" –MACGYVER

MacGyverin roolihahmo on kirjoitettu osuvasti. Tarpeeksi alleviivattu stereotyyppihahmohan on se, mitä yleisö haluaa. Kuitenkaan pelkkä käsikirjoitus ei riitä tekemään osuvaa hahmoa. Siihen tarvitaan myös osuva näyttelijä. Ja kuinka ovatkaan roolittajat tehneet oikean valinnan pestatessaan Richard Dean Andersonin MacGyverin maihinnousukenkiin! Hän onnistui luomaan hahmon jo pelkällä verkkaisella läsnäolollaan. Mielenkiintoista onkin katsoa Richard Dean Andersonin haastatteluja Youtubesta. Hän vaikuttaa todellisuudessa olevan jokseenkin Hemingway -tyyppinen mieshahmo, joka on syvällinen, mutta ei epäröi puhua suorasanaisesti ja ronskisti. Ero MacGyveriin on hieman hämmentävä. Hän vaikuttaa välillä ärtyneeltä tai teeskennellyn hyväntuuliselta vastatessaan MacGyveriin liittyviin kysymyksiin. Hahmo on hänelle tärkeä, mutta ilmeisesti suurelta osin hän suhtautuu siihen vain työtehtävänä muiden joukossa.

Tämän pohdiskelevan amerikkalaisen miehen Hemingwaymaisen olemuksen alla on hyväntekeväisyyden suuri puolestapuhuja. Vaikka Richard Dean Anderson onkin hieman vastahakoinen puhumaan MacGyver -hahmosta, hän on kuitenkin tehnyt koskettavaa hyväntekeväisyyttä tällä tunnetuimmalla roolihahmollaan. Hän on muun muassa vieraillut yhdysvaltalaisissa sairaaloissa MacGyverina kuolemansairaiden lasten luona, jotka ovat toivoneet voivansa jutella televisiosankarinsa kanssa. MacGyverin hahmo onkin ollut todella tärkeä "hyvyyden ikoni" suurelle yleisölle. Tämän televisiohahmon ja sen näyttelijän todellisen minuuden vastakkainasettelu herättää ajatuksia siitä, kuinka roolimallien esiripun takana on ja saakin olla aina Ihminen. Richard Dean Andersonin MacGyver on tärkeä hahmo monelle, vaikka hahmo onkin kyseisen näyttelijän "työminä". Maailma tarvitsee esikuvia.

"Egg whites are good for a lot of things - lemon meringue pie,

angel food cake, and clogging up radiators."

AMNESTY JA AHDAS HUONE

ERNA LINDBERG *teksti*
ANTTI JAUHIAINEN *kuva*

Peduca järjesti Amnesty-ekskursion 5.2. Amnestyn toimistotilojen ahtaudesta johtuen eksku järjestettiin Minervassa. Tilausta järjestöpohjaiselle ekskulle oli, sillä se täyttyi miltein saman tien, kun ilmoitus laitettiin peduca-listalle. Eksku sujui keskustelevassa ja rennossa ilmapiirissä, varmasti osaksi siksi, että ihmiset olivat aidosti kiinnostuneita järjestön työstä ja toiminnasta. Amnestyn toiminnasta ja omasta työkuvasta tuli kertomaan Suomen Amnestyn (ensimmäinen!) koulutuskoordinaattori Maarit Pihkala. Pihkala on koulutukseltaan luokanopettaja ja hän on toiminut useissa järjestöissä ennen Amnestyä. Hän kertoi vapaaehtoistyön, tai feissaamisen olevan hyviä keinoja päästä järjestösektorille ”palkallisiin” töihin.

Kaikki lähtee kuitenkin sisäisestä halusta tehdä jotain tärkeätä ja omaan arvomaailmaan sopivaa työtä. Pihkala kuvasi hyvin, kuinka järjestötyössä hänen ei tarvitse aamulla töihin lähtiessä miettiä miksi mennä töihin. Ihmisoikeusrikkomukset eivät maailmasta lopu, mutta niiden vähenemiseen ja esiintuomiseen voidaan vaikuttaa. Halu auttaa on vahvin motivaatio työhön. Koulutus-koordinaattorina toimiminen on monipuolinen työtehtävä, joka vaatii hyviä verkostoja, kärsivällisyyttä ja vuorovaikutustaitoja. Sivuhuomiona keskusteltiin kuinka nuo ominaisuudet näkyvät myös kasvatustieteellisessä koulutuksessa.

Amnesty on yleisesti vaikuttamis- ja tiedottamisjärjestö, joka toimii 150 maassa. Järjestön tavoitteena on YK:n ihmisoikeusjulistusten toteutuminen maailmassa. Pihkala kertoi , että Amnesty reagoi melko hitaasti maailman kriiseihin (kuten Gazan tilanteeseen) koska tiedot tapahtumista varmistetaan monesta eri lähteestä. Amnestyssa toimii myös runsaasti omia tutkijoita , jotka pyrkivät keräämään luotettavaa tietoa. Amnesty on Suomessa kiinnittänyt huomiota mm. sukupuolittuneeseen väkivaltaan ja luonut yhteistyössä

muiden järjestöjen kanssa oppimateriaaleja peruskouluihin muun muassa nuoriin liittyvistä ja heitä kiinnostavista ihmisoikeuskysymyksistä. Nämä materiaalit ovat muuten vapaasti ladattavissa osoitteesta www.ihmisoikeudet.net.

Pihkala kertoi yllättävän avoimesti myös järjestösektorin ongelmista, kuten alhaisista palkoista, vapaaehtoistöihin sitouttamisen hankaluudesta ja harjoittelupaikkojen vähyydestä. Järjestösektorin töissä vaikuttaakin olevan tärkeätä auttamisen halun lisäksi omien oikeuksien (ja tehtävään kuuluvan palkkatason) tiedostaminen. Toisaalta, vapaaehtoistöistä kuten nyt käynnissä olevasta Amnestyn kouluvierailija-verkostosta voi saada omaa kasvatustieteilijän /luokanopettajan identiteettiä tukevia kokemuksia.

Harjoittelu olisi hyvä tapa saada jalka oven väliin, mutta valmiita harjoittelupaikkoja tuntuu olevan vain viestinnän opiskelijoille ja kauppatieteilijöille. Siksi onkin tärkeää, että me kasvatustieteen alan opiskelijat ymmärrämme oman osaamisemme, ja otamme rohkeasti yhteyttä, mikäli kohdalle osuu kiinnostava organisaatio. Nykyinen työelämä kun tuntuu toimivan periaatteella "aktiivisemmat palkitaan." Järjestösektori työnantajana voi olla myös hyvä kokemus sen ymmärtämiseen, ettei kaikista kasvatustieteilijöistä tule konsultteja, eikä kaikista luokanopettaja-opiskelijoita opettajia. Tärkeintä on keskittyä kartoittamaan mitä se oma osaaminen on. Ja yksi hyvä tapa on kokeilla erilaisia töitä jo opintojen ohella.

HÄH?

Peduca järjestää ekskursioita, jotka kiinnostavat sekä luokanopettajia että kasvatustieteilijöitä. Tänä vuonna ekskut painottuvat kolmannelle sektorille – voittoa tavoittelemattomiin järjestöihin.

When you´re finished
changing, you´re finished.

itse asiassa – lasse lipponen

VELI-MATTI RINNETMÄKI

Juttuni on otsikoitu Dosentti ja KT Lipposen persoonallisella maneerilla, jolla hän painottaa kertomiaan asioita kuin ne olisivat juuri keksitty hänen mielessään. Tai kuten ehkä Lasse sanoisi: vuorovaikutuksessa hänen mielensä ja meidän opiskelijoiden kanssa. Otsikko ei kuitenkaan ole vinoilua. Päinvastoin, se on kunnianosoitus Magister Bonus -voittajalle, joka elää niin kuin opettaa. Oppiminen on uudelleenluomista.

MITEN EDETÄÄN?

Aloitan haastattelun, kuten Lasse usein aloittaa ryhmätuntimme. Istumme junassa kohti Jokelaa ja aloitan: “Miten haluut, että edetään?”. Saan vastaukseksi saman, kuten Lassekin opiskelijoiltaan varmasti usein. “Ei mulla oo mitään ajatusta”, Lasse sanoo ja on juuri maistanut omaa lääkettään. Eikä viimeistä kertaa tässä haastattelussa.

Voisi kuvitella, että vastauksen minimaalisuuteen ja informaatioköyhyyteen lannistuu ajan myötä, kun sen kuulee monta kertaa mutta Lasse on opiskelijan asialla. Opiskelijalle jo se, että hän saa vaikuttaa siihen, mitä opetetaan, tuntuu jo itsessään tärkeältä, vaikkei sitä etua käyttäisikään. Ja toisaalta vaikuttamiseen myös kasvaa samalla tahdilla, kuin se opettaa ottamaan vastuuta omasta oppimisestaan. Mutta siitä myöhemmin.

TUTKIVALLA OPPIMISELLA

Lähestyin haastattelua tutkivan oppimisen mallilla, jonka kehittämisessä Lasse on ollut keskeisessä roolissa. Asetin tutkimuskysymykseksi: “Kuka on Lasse Lipponen”.

Pääkysymystäni kohti päästäkseni laadin itselleni joukon alakysymyksiä. Ne kuuluvat: Lassen käsitys rakkaudesta, onnellisuudesta, tulevaisuudesta, menneisyydestä, omasta opettajuudestaan, opiskelijoista, oppimisesta ja elämän tarkoituksesta.

KUKA SINÄ OLET?

Laiskana opiskelijana päätin kuitenkin, kuten yleensä, antaa lehtorin tehdä kaikki se työ puolestani, joka vain on mahdollista. Siispä Lasse, kuka sinä oikein olet?

Lassen ryhti hieman romahtaa. Haastattelun alun vaativuus taitaa alkaa ahdistaa. Toisaalta tämä on vasta alkua.

Mutta hetken päästä tutusti suu alkaa käymään. Aloitamme heti sosiokulttuurisesta tasosta, kun Lasse kuvailee olemassaoloaan vuorovaikutteiseksi. Tarkemmin sanoen hänen olemassaolonsa perustuu muihin ihmisiin. Ilman muita ei olisi Lassea tai ketään muutakaan.

Hänen mukaansa se, kuka ihminen on, ei perustu pelkästään siihen mitä itse itsestään ajattelee vaan myös siihen, millaisena muut yhteisön jäsenet näkevät ja tunnistavat sinut. Ja nämä kaksi ovat jatkuvassa vuorovaikutuksessa. Identiteetin rakentaminen on jatkuvaa itsensä etsimistä ja neuvottelua. Sitä paitsi identiteetti on Lassen mukaan kontekstisidonnainen eikä koskaan valmis. Itsensä määrittelemisen Lasse lopettaa lempilauseensa, jonka olemme saaneet kuulla valkokankaalla Jack Nicholsonin sanomana elokuvassa Elämä on ihanaa: “You make me want to be a better man”. Ja tulee alleviivanneeksi vahvaa sosiokulttuurista ajattelumaailmaansa.

Nykyisten mittareiden mukaan Lasse kokee olleensa huono opiskelija. Nykyiset valmistumisaikataulut olisivat tulleet rajusti vastaan. Näin sanoo siis kasvatustieteiden tohtori ja omalla tutkimusalallaan kysytty ja tunnustettu tutkija ja luennoitsija. Joskus sulattelu taitaa olla hyödyllistä?

KÄSITYS RAKKAUDESTA?

Ruuhkajuna puksuttaa eteenpäin ja ohittaa Tikkurilan. Seuraavaksi pureudutaan tärkeään teemaan: rakkauteen.

Jos ryhti oli Lassella hieman romahtanut, romahtaa se nyt kunnolla. Lasse on valmis heivaamaan haastattelijan ulos Keravan asemalla mutta jatkaa kuitenkin vastaamista. Urhollista, sillä ihan kuka tahansa ei olisi alkanut latelemaan käsityksiään rakkaudesta täydessä junavaunussa.

Tosin ensimmäinen yritys vastata on vain pedagoginen kikka: “kerros sä mulle”, Lasse haastaa. Tähän lankaan en kuitenkaan mene tällä kertaa.

> “Lasse on valmis heivaamaan haastattelijan ulos Keravan asemalla...

Pääsemme sittenkin vauhtiin, kun Lasse, joka on lukenut runouttakin runsaasti, siteeraa Matti J Kurosen kaunista runoa: “Olet nuori, ja minä rakastan vain sinua. Vanhenet, ja minä vain rakastan sinua. Olet vanha, ja vain minä rakastan sinua”. Eikö me kaikki haluttaisi tuollainen elämä, vastavuoroisesti?

Lasselle runo kiteyttää olennaisen rakkaudesta.

Rakkauden merkitystä Dosentti Lipponen kuvaa elämän käyttövoimana. Tosin koko teemasta puhuminen on vaikeaa. Ennen siitä puhumista tulisi määritellä sana rakkaus, sillä jokainen käsittää sen omalla tavallaan.

Kysymykseen: Mitä sinä rakastat, Lassen vastaus tulee kuin apteekin hyllyltä. Nämä kaksi ovat muutenkin koko haastattelun keskiössä, sillä he ovat Lassen elämän kovassa ytimessä. Nimittäin lapset. Lapsiaan Lasse rakastaa yli kaiken. Tapaamme heidät kohta.

Hetken kuluttua tulee myös lisäys: “Rakastan elämää, se on elämistä varten”

KÄSITYS ONNELLISUUDESTA?

Tikkurilan on jäänyt jo taakse. Niin Keravakin ja olen saanut jäädä junaan ja jatkaa haastattelua. Aloitamme keskustelun onnellisuudesta.

Kaksi äärimmäisyyttä: opettaja katederin korkeuksissa ja oppilaittensa parissa.

Lasselle onni on pieninä palasina maailmalla. Se näkyy Veera-tyttären kertomuksessa, kuinka isästä on ihanaa saada joskus olla ihan yksin ja juoda kokista suoraan pullosta - eikä kukaan tule pyytämään: “saaks mäkin”.

Ajatus näkyy myös siinä, kun Lasse kertoo asioita, joista hän tulee onnelliseksi. Niitä ovat pienet päivittäiset asiat, kohtaamiset ihmisten kanssa, ihmisten hyvälle mielelle saaminen. Siis pieniä palasia maailmalla.

Onnellisuudestaan hänen on kiittäminen kyvystään nähdä pieniä asioita ja suhtautua tulevaisuuteen positiivisen odottavaisin mielin.

Mutta joka päivä tämä mies tulee onnelliseksi omista lapsistaan.

KÄSITYS MENNEISYYDESTÄ JA TULEVAISUUDESTA?

Saavumme Jokelan asemalle ja vain muutaman minuutin ajelun jälkeen olemme perillä omakotitalon pihalla, jossa kaksi pientä ihmistä jo odottaa meitä. Veera 9v ja Eero 11v, jotka Lassen kursseilla vähääkään istuneet tunnistanevat nopeasti ”teeveestä tutuiksi”, touhuavat lumen kimpussa ja saapuvat vastaan. Lumilyhdyt tervehtivät saapujia. Veera osaa ottaa vieraat vastaan!

Nopeiden tervehdysten jälkeen lapset kertovat jo täyttä häkää päivästään Lasselle. Ja jutut eivät illan aikana lopu, sillä täällä puhutaan kaikesta, koko ajan ja analyyttisestikin. Puhutaan siksi, että voi puhua.

Seuraavaksi kysyn, hieman jopa “kostoksi”, kysymyksen: “miten sinusta tuli sinä”. Painin saman kysymyksen parissa syksyllä Lassen tehtävänannosta. “Sattumalta”, Lasse vastaa. Hänen elämänfilosofiassaan elämää voi suunnitella, mutta täytyy ymmärtää, että sitä ei voi hallita; aina tapahtuu asioita, joihin ei millään suunnitelmilla voi varautua. Ja eikö juuri se ole parasta elämässä!

Silti menestys ei ole tullut ansaitsematta. Lasse on himolukija. Opiskellessaan hän sitten kirjoitti erityisen esseen. Erityinen se oli siksi, että aihe, jota esseessä käsiteltiin oli niin uusi Suomessa. Siitä ei vielä ollut tiettävästi tietoinen kuin Kai Hakkarainen, jolle essee kirjoitettiin. Niin ja taas sattumalta mutta ansioista, päätyi Lasse Hakkaraisen kelkkaan ja ovet olivat avoinna tiedemaailmassa.

“Keneksi sinä haluat tulla”- kysymykseen vastaus on lyhyt ja ytimekäs. Lasse haluaa tulla omaksi itsekseen - kuka se ikinä onkaan. Ja taas siteerataan kuin aiheen päätökseksi. “Elämä on huima sattuma”

KÄSITYS OMASTA OPETTAJUUDESTAAN

Saavumme sisään kauniiseen kotiin, jossa lapset ovat kuulemma siivonneet omat tavaransa keräämällä niitä lattioilta. Tosin ne löytyvät saunasta, sillä sinne vieraan ei odotettu menevän. Ovela yritys kuitenkin!

Opettamisesta nauttiva Lasse voitti siis Helsingin yliopiston vuoden opettajan palkinnon, Magister Bonuksen tai kuten Veera tytär sen on nimennyt Mister Master Bonus -palkinto (kumpi parempi nimi?). Hän on edelleen erittäin otettu palkinnostaan. “Se merkitsee mulle enemmän kuin ihmiset edes ymmärtää”, hän kuvaa tunnelmiaan.

Omat vahvuutensa opettajana hän näkee samana kuin HYY:n antamissa Magister Bonus-perusteluissa. Palkintoraati esitteli palkinnon perusteluksi:

- Lipponen pyrkii antamaan oman asiantuntijuutensa opiskelijoiden käyttöön jättämällä silti tilaa opiskelijoiden omille oivalluksille. Opetustehtävissään Lipponen kohtelee opiskelijoita tiedeyhteisön tasavertaisina jäseninä ja ”ovi lehtori Lipposen työhuoneeseen on aina avoinna.” Hän on myös onnistunut madaltamaan kynnystä opiskelijoiden osallistumisessa tiedeyhteisön toimintaan.

Mutta kehitettävistä ominaisuuksista puhuttaessa alkaakin taas pitkä lista. Yksi Lassen näkyvimmistä ominaisuuksista on vahva itsekritiikki ja halu kehittyä. Lassen mukaan hänen tulisi kehittää opettajuudessaan edelleen noita jo hänen vahvuuksikseen sanottuja ominaisuuksia. Lisäksi kärsimättömyys, omien ideoiden junttaaminen, kun muut eivät tajua, kuinka hienoja ne ovat tai taito käyttää myös muiden ideoita kuuluvat kehitettävien asioiden listaan. Niin, ja aina voisi tietää enemmän.

Yksi asia, jonka yli muiden, Lasse haluaisi saada opetettua kaikille opiskelijoille on, toimijuuden kokemus. Tätä hän yrittää tietoisesti tuottaa kaikessa opetuksessa. Toimijuuden oppimisen tärkeyttä hän perustelee sillä, että se tuottaisi todennäköisesti aktiivisia, vastuunsa kantavia ihmisiä, jotka eivät odota, että muut tekevät asiat.

Niin hän kohtaa myös joka päivä omat lapsensa - isänä mutta kuitenkin samalta tasolta. Ei lässyttämällä vaan kunnioittaen perheen täysivaltaisina jäseninä.

KÄSITYS OPISKELIJOISTA

Ei - opiskelijat eivät ole laiskempia kuin aikaisemmin on Lassen analyysi nykyopiskelijoista. Mutta hän on huolissaan. Nimittäin yliopiston nykyinen järjestelmä saa helposti aikaan ajattelua, jossa opiskelijat kokevat itsensä asiakkaiksi. Asiakkaat odottavat palvelua.

Tämä ei ole hyvä. Lasselle on tärkeää ajatus, jossa opiskelijat nähdään tiedeyhteisön nuorina jäseninä. Siis yhteisön jäseninä, jossa jokainen kantaa oman vastuunsa.

Ajattelu näkyy hyvin Lassen tyylissä opettaa. Sillä opetuksessaan kuvaavaa on suuri autonomian tunne opiskelijalla. Potkimista persauksille ei kannata odottaa, niitä ei juurikaan tule. Lasse ei koe sitä tehtäväkseen. Hänen tehtävänsä on tukea opiskelijoiden kasvua oman elämänsä toimijoiksi, subjekteiksi.

Opiskelijoissa Lasselle olennaista ei ole millaisia he nyt ovat ja, kuinka lahjakkaita. Olennaisempaa ja kiinnostavampaa on millaiseksi kukakin haluaa tulla ja, miten tukea sitä prosessia.

> “ yliopiston nykyinen järjestelmä saa helposti aikaan ajattelua, jossa opiskelijat kokevat itsensä asiakkaiksi

Mutta mikä sitten opiskelijoissa ärsyttää? Ei juuri mikään. Se hieman harmittaa oman elämänsä subjekti -filosofia, kun ihmiset tulevat kyselemään pieniä asioita. SOKLA on suuri yhteisö ja pienistä kysymyksistä kasautuu vuori, joka on joskus taakka yhdelle ihmiselle. Mutta siitä huolimatta, totta kai, ovet ovat aina avoinna. Lasse ymmärtää opiskelijan tarvetta kysyä.

Lasse toteaa usein opetuksen tai luennon päätteeksi kiitollisena oppineensa taas uutta. Epäilen sitä retoriseksi kikaksi. Sitä Lasse ei myönnä. Sitä vastoin hän paljastaa metodinsa. Oikealla asenteella oppii aina uuttaa. Opiskelijoiden pienistä ideoista, tavasta kysyä, tavasta ajatella, ihan mistä tahansa, löytyy jotain sykähdyttävää, kunhan asennoituu oikein.

KÄSITYS OPPIMISESTA

Istumme mukavasti sohvalla. Haastattelun aikana sapuskat ovat valmistuneet, lasten kuulumiset kuunneltu ja kysymyksiin vastattu. Aktiivikuntoilijan, jolle juoksu, hiihtäminen, salibandy, luistelu, rullaluistelu eivät ole vieraita liikuntamuotoja, tehokkuus näkyy arjen pyörityksessä.

KT Lipponen ei ole erityisen kiinnostunut kasvatustieteellisistä vaan erityisesti oppimispsykologisista teemoista. Siksi on paikallaan kysyä tästä miehen yhdestä intohimosta. Ja teen sen itselleni yksinkertaiseksi pyytämällä Lassea referoimaan käsityksensä oppimisesta.

Aloitamme tutulla ja turvallisella tavalla. Sitaatilla: “Jotta voi ymmärtää jonkin asian, pitää se keksiä uudelleen” (Popper). Ajatellaan vaikka Newtonin painovoimalaki. Voidakseen ymmärtää sen todella, tulisi se tutkimalla ikään kuin keksiä uudelleen. Näin syntyisi todellista oppimista, käsitteellinen muutos. Tai ainakin se olisi mahdollinen. Lassen mukaan ihminen oppii koko ajan - myös tiedostamattaan. Myös asioita, joita ei halua oppia. Tietoinen oppiminen ei kuitenkaan ole helppoa. Asioita voi oppia tutkimalla. Tutkimalla, mitä ne tarkoittavat, kuten lukemalla, pohtimalla ja kuuntelemalla. Tärkeää oppimisessa on uteliaisuus, kyky ihmetellä. Muuten ei tee sitä, mikä oppimisessa on tärkeää, kysy kysymyksiä.

Juuri nyt kiireinen oppimistutkija tutkii oppimista formaalien ja informaalien oppimisympäristöjen rajapinnalla. Tietysti muiden pienten tutkimusprosessien ohella.

LASSE JA LAPSET

Tämänkin haastattelun, kuten Lassen elämän nykyiset päätähdet, Veera ja Eero saavat vuoronsa kertoa näkemyksiään isästään. Näin saamme syvemmän kuvan haastateltavastamme. Osallistumme ikään kuin asiantuntijakulttuuriin, kun kyseessä on Lasse Lipponen.

Tosin meillä on kaksi ongelmaa. Ensinnäkin meitä jännittää. Toisekseen kysymykset ovat kovasti vaikeat.

Mutta käynnistymme pikku hiljaa sohvalla. Parasta isässä on, että sille voi kertoa kaiken. Kaiken siksi, että vaikka kuinka esimerkiksi hölmöilee niin Veeran mukaan isä ei hermostu. Koskaan. Ei edes silloin, Veera kertoo silmät suurena, kun hän kaatoi kaakaot pöydälle, pitkin seinää ja tietokoneen näppäimistölle. Eeron neronleimaus oli heitellä talon seiniin mutaa. Tällöinkään ei raivokohtausta irronnut. Yhdessä sovittu siivousurakka kylläkin.

Vinkkejä opiskelijoille (eli opetusjutuille joiksi Veera meitä opiskelijoita pienenä kutsui) siihen, kuinka Lasse saadaan hyvälle tuulelle, tulee kaksi. Ensinnäkin se onnistuu kertomalla, isälle kivoja asioita. Niin ja halaamalla. Luulen kuitenkin, että jälkimmäisen toteuttaminen SOKLA:ssa voisi olla Lasselle ahdistava kokemus, joten sitä en voi mitenkään suositella.

Lassen akilleenkantapää löytyy myös. Eero nimittäin peittoaa isän FIFA'08:ssa (jalkapallo pleikkapeli). Mutta kiitosta isä saa siitä, että se jaksaa touhuta heidän kanssaan. Enempää aikaa ei ole tilauksessa isältä. Tämä siksi, että kavereidenkin kanssa pitäisi ehtiä olla! Haastattelu alkaa päättymään. Vielä yksi kysymys Lasse. Mikä on elämän tarkoitus?

"Elää tää elämä. Ei sen kummempaa tarkoitusta", Lasse toteaa.

TAPAHTUMAT

ELINA JOUTSIMÄKI

10.3. Legendaarinen Peduca-risteily. Kaikki hytit jo täynnä!

13.3. Mielenosoitus yliopistolakiuudistusta vastaan. Stop lukukausimaksuille ja opiskelijoiden sivuuttamiselle!

27.3. Flamencotanssiesitys. Peducalaisille hankittu 15 lippua, á 15 €. Peduca sponsoroi 2 eurolla/lippu. Eli lopullinen hinta 13 €.

15.4. Annankadun appro. Kokoa joukkueesi ja tule suorittamaan mielikuvituksellisia tehtäviä Kallion baareissa.

23.4. Helsinginkadun appro. Peducalta 54:n hengen edustus tässä opiskelijoita eripuolilta Suomea keräävässä baarikierrostapahtumassa. Lippujen lunastus ilmoitettuna ajankohtana Conddoorista.

24.4. Conduksen vuosijuhla. Aika kaivaa taas tanssikengät ja iltapuvut esiin! Tietoa ilmoittautumisesta listalla myöhemmin.

29.4. Ratikkabileet ja Limeksen & Conduksen Pre-Vappu -bileet. Virittäydy vapun tunnelmaan!

30.4.-1.5. Tapaa vappua juhlivia peducalaisia ympäri keskustaa ja Ullanlinnanmäkeä!

8.5. Kevätsitsit. Akateeminen pöytäjuhla rennon keväisissä tunnelmissa. Katsotaan mitä tuutorit keksivät tämän vuoden teemaksi!

Rubikinkuutio-bileet. Vaatteidenvaihtobileet Peducan 35-vuotisjuhlan varojen kasvattamiseksi! Pukeudu kaikkiin rubikinkuution väreihin ja poistu yksivärisenä.

Joka keskiviikko klo 11.30-14.00 kahvia, teetä ja sympatiaa Conddoorissa.

Laajasta kritiikistä huolimatta yliopistolain uudistusta ollaan viemässä läpi hurjalla vauhdilla. Uudistuksessa on kyse yliopistojen yritysmuotoistamisesta. Tiedon tuotantoa pyritään sitomaan tiukemmin tulosvastuusääntöihin ja yritysrahoituksen varaan. Yliopiston päätösvaltaa myös keskitetään ylimmälle hallinnon portaalle, josta enemmistö tulee olemaan yliopistoyhteisön ulkopuolisia jäseniä.

www.opiskelijatoiminta.net

Oikeustieteellisen tiedekunnan varadekaani mietteliäänä.

”Rehtorit eivät enää tukeudu yliopistoyhteisöön.”
”Kansanedustajat ovat lopettamassa yliopistolaitoksen Suomessa.”

Porthanian ykkössali oli täynnä.

Kuulumisia SOOLista

KAISA VIITANEN *puheenjohtaja SOOL*
ANTTI JAUHIAINEN *kuva*

SOOLin hallituksen syksy ja alkuvuosi on ollut vauhdikasta ja työntäyteinen. Nykyisen hallituksen kausi on jo ylittänyt puolenvälin ja mukaan on mahtunut matkustelua ympäri Suomen kokoustamassa ja tapaamassa paikallisia opiskelijoita. Kauteemme on tietenkin kuulunut myös opettajaopiskelijoiden etujen valvominen. Tällä hetkellä keskusteluissa ovat olleet muun muassa uudistuva yliopistolaki ja muuttuva perusopetuslaki ja tietysti olemme lobanneet SOOLin tavoitteita opettajankoulutukselle 2008-2010. Eikä pidä unohtaa tapahtumiamme, joista seuraavaksi ovat tulossa SOOLin legendaariset Talvipäivät Savonlinnassa, järjestökurssi Jyväskylässä ja liittokokous Helsingissä.

Eri tapahtumat, edunvalvonta ja jäsenedut ovat varmaankin asioita, jotka SOOLista näkyvät ulos. Paljon tapahtuu myös ”hiljaisuudessa”. Hallitus matkustaa joka kuukausi johonkin Suomen kolkkaan keskustelemaan, pohdiskelemaan ja päättämään asioista. Lisäksi jokaisella hallituksen jäsenellä on kummiainejärjestö jota käymme tapaamassa, olemme SOOLin edustajana useassa eri työryhmässä ja valmistelemme tapahtumia. Nyt kevään tapahtumista hallitus esimerkiksi suunnittelee jo vauhdilla tulevaa järjestökurssin ohjelmaa.

Itse olin hallituksen jäsen koulutuspoliittisella sektorilla ennen puheenjohtajakauttani. Useat ihmiset tulivat viime vuonna usein kysymään, miten opintoni edistyvät. Hallituskautena ne onnistuivat hyvin ja pysyin aikataulussa yhtä kurssia lukuun ottamatta. Itselläni ei ole koskaan ollut ongelmia menojeni sopimisessa Siltavuorenpenkereen henkilökunnan kanssa. Se jos opinnot jostain muusta syystä myöhästyivät, on taas eri asia.

Nyt puheenjohtaja kaudella omat opinnot ovat jääneet vähemmälle tai siis kokonaan. SOOL on tänä vuonna ollut minun prioriteettilistallani korkeammalla kuin opinnot. Esimerkiksi kalenterini on täyttynyt kauteni aikana muun muassa erilaisista tapaamisista, kokouksista ja hallituksen kokouksien valmisteluista. Viime keväänä, kun lähdin puheenjohtaja ehdokkaaksi, tiesinkö todella mitä lähdin tavoittelemaan? Teoriassa kyllä, mutta todellisuudessa en. En ole kuitenkaan päivääkään katunut päätöstäni, että lähdin leikkiin mukaan. Parempaa näköala- ja vaikuttamispaikkaa en olisi esimerkiksi työelämässä pystynyt saavuttamaan vielä pitkään aikaan.

Haluan toivottaa kaikki SOOLin jäsenet tervetulleeksi, kevään mielenkiintoisiin tapahtumiimme. Lisää tietoa SOOLista ja sen toiminnasta löydät www-sivuiltamme, osoitteessa www.sool.fi. Sieltä löydät myös yhteystiedot meille. Jos sinulla on jotain kysyttävää, kerrottavaa tai palautetta SOOLista, ota rohkeasti yhteyttä. SOOL on juuri sinua varten.

PALJON VALOA TYHJÄSTÄ

EMMA WESTERHOLM *teksti*

[luovuus]
[taide]

Pekka Himanen ja Ville Valo saapuivat, ja penkere meni sekaisin. Mitä tapahtui?

On se hienoa, että kampuksellamme järjestetään sivistäviä iltoja, jonne jokainen kaupungin tavallinen tallaajakin on tervetullut. Vieläpä aivan ilmaiseksi! Mutta entäs jos käy niin, ettei sinne sit enää mahu, ku sen salin täyttää just nää kaikki tavalliset tallaajat?

Vuoden 2009 ensimmäisen Siltamat nimeä kantavan tilaisuuden tiedotteessa mainitaan, että aulassa alkaa kuohuviinin tarjoilu klo 17.30 ja itse tilaisuus 18.00. Innostun. Skumppaa!½!! Auli Toom korostaa, että paikalle kannattaa saapua hyvissä ajoin. Tulkitsen tämän tarkoittavan sitä, että tarjoilut saattavat loppua kesken. Tilaisuudessa kerrotaan luennoivan professori Pekka Himanen, joka tiedotteen mukaan diggailee kovasti luovuutta, elämää ja kaikkea tollasta Ville Valon (siis kuka?) kanssa. Päätän osallistua ja kirjaan kalenteriini tapahtuman ajankohdan.

13.01.2009 klo 17.00

Peducan lehtiryhmä kokoontuu ideoimaan Conddooriin. Kaikki opiskelijat, jotka ovat kaikessa viisaudessaan ilmoittautuneet peducan sähköpostilistalle, ovat saaneet myäs kutsun paikalle. Yksi saapuu. Kappas! Mikkohan se siinä. Turengin Mikko.

Rakas puheenjohtajamme on puurtanut koko päivän ja kertoo noin vain ohimennen kuolevansa nälkään. Juuri. Nyt. Pohdimme hetken, miten hyvin alkanut Peducan uuden hallituksen vuosi 2009 voisi loppua varsin ikävästi, jos Läntelän Anni nääntyisi nälkään heti alkuunsa. Sittenhän joku meistä muista joutuisi ottamaan vastuulleen hänen työnsä. Niin. Mäkisen Joona-Hermanni yrittää pelastaa muut hallituslaiset tällaisen vastuun lankeamiselta ja ehdottaa pizzan hakemista. Annin naama vääntyy epätoivoiseen mutruilmeeseen.

klo 17.15

Siemailen kahvia. Jauhiaisen Antti purjehtii pitsalaatikon kanssa paikalle. Anni vingahtaa. Mattilan Laura löytää hänelle nopeasti arvioiden noin satavuotta vanhoja tuc-suolakeksejä hallituksen komerosta. Laukussani on omena. Olen ihan hiljaa siitä. Sillä vaikka hallitusminäni haluaisi suoda sen kauniille ja voimakkaalle johtajallemme, olen itsekin hieman nälkäinen.

Joona-Hermanni tiedustelee pizzaa leikkaavalta töyhtöpäältä jostain kameranjalasta, joita keskustelun päätteeksi arvioidaan olevan ihan vitusti jollain tyypillä. Me naiset katsomme toisiamme. Tujulasta kotoisin oleva Mikko, komppaa Anttia ja Joona-Hermannia. Alan epäillä, että turenkilainen on vakooja ja siksi paikalla.

Istun siis Conddoorissa keskustelemassa kameranjaloista, Annin nälästä ja tulevasta lehdestä pizzan suloisen tuoksun leijaillessa yllemme. Autuaan tietämättömänä siitä, että samaan aikaan siltiksellä tungos on jo valtava ja skumppa loppunut.

klo 17.30

Kun olemme sekä yhdessä että erikseen katsoneet läpi listaa johon on koottu lukijoiden toiveita ja omia mielihalujamme siitä mitä lehteen tulisi sisällyttää, katson hajamielisesti kelloa. Jaah. Kai sitä kohta pitäisi lähteä lipumaan kymppiä kohti. Vakooja ei aio tulla vielä näin aikaisin. Oikea syy on, että sen pitää jäädä raportoimaan hallituksen liikkeistä. Olihan se paikalla järjestäytymiskokouksessakin. Aika ovela. Ja niin läpinäkyvä.

klo 17.35

Mitä!? Onks tää jono?

Seison kympin ala-aulassa, juuri ja juuri ulko-oven sisäpuolella. Kukaan ei tarjoile enää mitään. Kaikki pälyilevät hermostuneesti ympärilleen. Mahdutaanko me kaikki sinne? Jutustelen vaaleatukkaisen opiskelijaneitosen kanssa. Päätämme jonottaa yhdessä.

Tässä vaiheessa olin vielä ihan rauhallinen. Ajattelin, että kaikki on hyvin, kunhan myös kakkoskerroksen käytävä ei ole täynnä jonottavia ihmisiä. Niinpä.

klo 18.00

Olemme päässeet matelemalla kakkoskerrokseen. Aikataulu pettää. Tilaisuuden olisi pitänyt alkaa jo. Pakkaudumme auditorio ykkösen eteen. Kakkossaliin viritellään videokuvaa. Se toimii. Ääni ei. Ihmiset ovat kuin karjalauma, mylvivät ja vaativat istumapaikkaa itselleen. Kieltämättä alkoi omakin pulssini nousi ja ohimoita kiristää.

Kymmenisen minuuttia sitten paikalle saapunut Vakooja ottaa iisisti ja kuvailee tilannetta vertaamalla sitä hetkeen, joka hänen on (oman arvioni mukaan) varmasti täytynyt joskus itse kokea: "Kuin kalliolaisessa kuppilassa alkava happy hour ja me kaikki yritämme rynnätä samaa aikaa sisään." Ihmiset ympärillä naurahtavat. Tunnelma kevenee vain hetkeksi.

klo 18.15

No nyt ihmisiä sillä tavalla nätisti sanottuna ottaa hieman päähän. Kukaan ei viitsi jäädä kakkossaliin, kun siellä ei toimi äänet. Osa tekee jo lähtöä. Kaikki jonottaminen olikin siis aivan turhaa. Toiset eivät tiedä mitä tekisivät, jäädä vai lähteä. Entä jos ne saakin äänet toimimaan? Hetki paasataan siitä, että ollaan ilmoittauduttu etukäteen eikä silti päästä sisään. Vahtimestarien kärsivällisyys oli kyllä koetuksella. Olisin tuntenut myötätuntoa, jos skumppa ei olisi loppunut ja jos minua ei harmittaisi niin paljon.

Näen vilauksen Himasesta Vakoojan selän takaa. Pekka näyttää tosi nuorelta. Salamavalot alkaa räpsyä. Sitten se aloittaa. Kuulen sanan sieltä ja täältä. Sisälläni kiehahtaa ja päätän käyttää viimeisen oljenkorteni.

klo 18.40

Vingun ala-aulassa vaksilta, josko pääsisin edes alakerran auditorio ykköseen johtavalle käytävälle kuuntelemaan tilaisuutta. Sanon verukkeeksi aikeeni kirjoittaa Peduca-lehteen. Muotoilen asian niin, että se kuulostaa erittäin tärkeältä pestiltä. Minulta pyydetään vuolaasti anteeksi, mutta se ei olisi mahdollista. Kelaan päässäni, että miksen vaan menny sinne? Nyt ei enää voi kun kerroin vaksille. Just. Lähden kotiin.

Seuraavana aamuna noin klo 9

Avaudun kovaan ääneen opiskelijatoverilleni Kettusen Tiinalle edellisen illan tapahtumista. Joku vakseista alkaa heittää mulle öögaa, kun patsastelemme Minervan ykköskerroksessa hissin edessä kemiantakit niskassa ja lunta sylissä. Hetken ajattelen, että vaksi diggaa musta, mutta sit se avas suunsa. Viisi sataa ihmistä. Paloturvallisuus. Se ei anna mulle puheenvuoroa! Tekee mieli heittää sitä lumipallolla. Yritän selittää siihen väliin jotain siitä, että paikalta lähti todellakin kymmeniä vihaisia keski-ikäisiä naamat punaisina (huom. tämän ikäiset voivat saada hyvin paljon vahinkoa aikaan niin halutessaan) tilittäen jokaiselle vastaantulevalle, myös minulle, siitä miten olivat ilmoittautuneet ennalta ja plaa plaa. Se hokee, että erittäin valitettavaa, ei o niitten vika. Vastaan jotain ympäripyöreää ja astumme Tiinan kanssa hissiin. Totean, että joo erittäin valitettavaa kyllä. Mutta mikä hirveintä, erittäin huonoa mainosta meille.

Peducasudoku

ANTTI JAUHIAINEN *teksti & kuva*

	2	4	3	8				
					6			7
	5	8				4		
4				1				
			7		5			
				2				8
		1				6	7	
3			5					
				4	9	2	1	

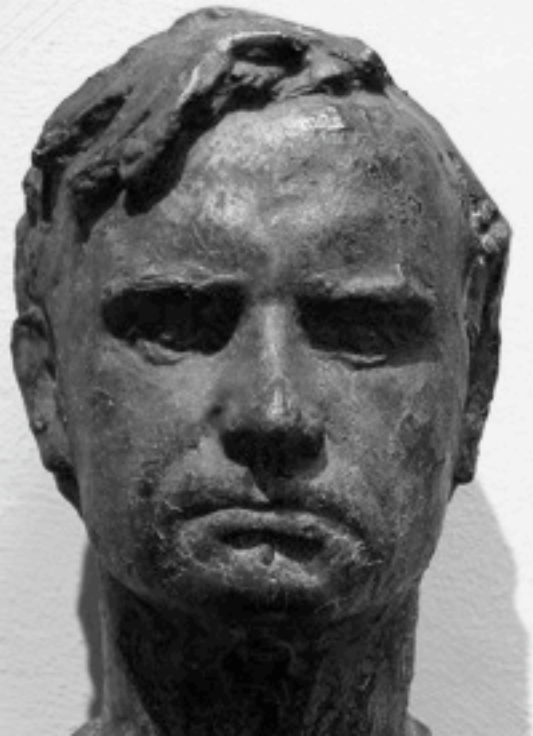

HÄH?

- Peducalehden edellinen sudoku osoittautui Master Bei Dingin jekuksi. Tällä kertaa numerosokkelo on ratkaistavissa!
- Ensimmäinen sudokun ratkaissut saa ilmaisen oluen Unicafe-aterian yhteyteen.
- Todista ratkaisusi ja nauti mallasjuoma!

peducalehti@gmail.com

HELSINKI CHILL OUT

ERIK LINDROOS

Helsingin siisteimmät mestat kavereiden kertomana. Tällä kertaa vuorossa on Erik, joka käy läpi anniskeluravintoloita lännestä itään.

Ravintola Karhu Ministeri [Mannerheimintie 51]

Tämä Kallion ja Taka-Töölön sulatusuuni aukeaa aamukymmeneltä kolmivaiheiseen häppäriin, jonka päätteeksi keskioluttuopin hinta on noussut tähtitieteelliseen 3,40 euron hintaan. Seitsemän euron pizzaa saa yhteen saakka ja istua saa rauhassa, lukuun ottamatta jäähallin kendoturnajaispäiviä, joiden jälkeen paikka on täpösen täynnä nuuskahuulia. Ravintolan nimi luo pikkunäppärille kielipoliiseille jutun juurta tuntikausiksi.

Kuudes linja [Hämeentie 13]

Kutoselle voi hyvin mennä vaikkei tietäisi esiintyjistä mitään. Niin hyvin tilat toimivat niin junkkaan kuin progerokkiinkin. Hinnat ovat toki Kallion olutravintoloita korkeampia, mutta Kutonen on lähistön ainoita neljään asti auki olevia baareja. Asiakaspaikkojakin on mukavasti, tosin We Love Helsinki -tanssit ovat kasvaneet sellaisiin mittasuhteisiin, että kymmeneltä jonottamaan menevä saattaa päästä sisään vasta kahden kieppeillä.

Olutravintola Pikkulintu [Klaavuntie 11]

Jostain hämmentävästä syystä Helsingin palkituin ja parhaiten varusteltu olutravintola on kohonnut Puotilan ostarille. Lähiöympäristö on kuitenkin onneksi vaikuttanut tunnelmaan siten, että oleskelu on rentoa eikä mallasjuomaa tarvitse ylistää pikkutakissa ja -sormi pystyssä. Kotievääksi voi lähtiessään napata kebabin sijaan annoksen naapurin erinomaisesta ja halvasta nuudelipaikasta.

PEDUCALEHTI *matkustaa*

ANTTI JAUHIAINEN *ja* TUOMAS SALONEN

Kuten Peducalehden chillout-palsta todistaa, on Helsingissä loputtomasti siistiä, outoa ja koskettavaa nähtävää. Yhä useammalle herää silti periodien väliviikoilla, kesäisin tai vaikka joululomalla himo nähdä jotain muuta ja lähteä kaukomaille matkustelemaan. Peducalehti lähti mukaan, ja antaa nyt kaikille trävellereille hyvän reissun aabeeseen.

Nykyään tuntuu siltä, että kaikki varaavat matkansa netistä, etsien kaikkein halvimmat lennot ja edukkaimmat hotellit. Ja tuntuma on oikea, niinhän melkein kaikki tekevätkin. Siispä läppäri auki ja reissuun. Halpalentoyhtiöitä riittää ja osaava trävelleri on omaksunut taitoja ja asennetta ihmiskunnan elinmahdollisuuksia kunnianhimoisesti kaventaneelta ammattikunnalta, pörssimeklareilta. Äkkilähdöt, tarjoukset ja aikaisen varaajan edut muodostavat verkon jossa pitää osata luovia taiten. Jos hiirikäsi on nopea, ja osuu paikalle oikeaan aikaan, voi lennot saada hintaan josta yli 90% maksetaan ns. luonnossa, kaukaisten maiden öljysodissa ja sademetsien intiaaniheimojen sukupuutoilla. Proceed to checkout siis, ja lähtöpäivää odottamaan!

Jokaikinen päivä maailmassa lennetään yli 60000 kaupallista lentoa. Eräänä päivänä netin lentolippukaupassa pikavoiton lunastanut opiskelijaträvelleri nousee yhdelle niistä. Taakse jää loskainen arki matkarahoja keräävänä työnantajan pikku huorana, edessä kaukoidän mojitot, relaaminen aurinkoisella hiekkarannalla ja aamuun asti jatkuvat teknobileet samassa paikassa, irtiottaminen ja/tai totaalinen dokaaminen. Lennoilla kannattaa muistaa pari seikkaa: vieressä istuvaan kanssamatkustajaan on yleensä siistiä tutustua, eikä ainoastaan hehkuttaa kavereille käytävän yli tulevien viikkojen ohjelmaa. Kaukoidän lentoyhtiöillä on hyvät leffatarjonnat ja niistä kannattaa ottaa pitkillä lennoilla ilo irti. Liharuokaa tällaisella luontoa muutenkin raiskaavalla megalennolla syövät vain äärimmäiset kusipäät, ota siis kasvisvaihtoehto platalle niin pesukarhut kiittää.

Kun touchdown orienttiin on tehty, on aika etsiä ruokaa, majoitus, seuraa ja tekemistä. Paikallista ruokaa ei kannata pelätä, vaan trävelleri sukeltaa rohkeasti paikallisten katukojujen kulinaristisiin anteihin. Lisäksi paikallinen ruoka on halvempaa, ja rahaa jää enemmän lasten tekemiin piraattivaatteisiin ja aktiviteetteihin, jotka pitävät tylsät hetket loitolla. Majoituksenkin suhteen vapaan maailman vapaalla kansalaisella riittää valinnanvaraa. Lompakon ja sietokyvyn mukaan on tarjolla melkein mitä tahansa. Viileintä ja katuuskottavinta on löytää paikallinen, joka antaa katon pään päälle - tietysti ilmaiseksi. Torakoiden kansoittamat hostellit ovat myös must, niistä riittää romanttista kauhisteltavaa facebook-päivityksiin. Jos haluaa pysyä sopivan etäällä paikallisesta kulttuurista, on valintasi paikallinen hotelli Vantaa, ilmastoituine huoneineen ja järjestettyine iltaohjelmineen. Carpe diem, ja elämä on ihanaa.

Loppuun on hyvä summata vielä keskeiset reissuvinkit jotta työpaikan pomo saa hyvin relannutta, tuottoisaa työvoimaa parin viikon onnistuneen tauon jälkeen. Eihän sitä arkea loputtomiin jaksa, välillä pitää saada pitää taukoa! Rokotukset kannattaa ottaa ajoissa, ja viisumit ja muut paikalliset kuviot selvittää internetin ja tuttujen trävellereiden kanssa vietettyjen illanviettojen avulla. Rokotukset löytää kansanterveyslaitoksen sivuilta (www.ktl.fi), viisumit kohdemaan suurlähetystöjen sivuilta. Kiireellisen rajanylityksen tullessa eteen laita googleen kohdemaa+”visa on arrival”. Kyllä valkoinen mies keinot keksii.

Näillä ohjeilla pääsee alkuun, ja voi antaa turvallisesti matkakärpäsen puraista. Aukot voi täyttää itse sitä mukaa kun kokemuksia kertyy, ja yhä uudet vieraat siirtokunnat tulevat tutuiksi. Nyt siis klik-vitun-klik sinne nettiin, ja seuraavaa matkakokemusta suunnittelemaan. Muista, että pieneltä tutkimusmatkailijalta ei maailma koskaan lopu kesken.

RAIJA LEWING
vaatimattomuus kaunistaa

OLLI VALLO *teksti*
AAPO HUHTA *kuvat*

Kun lehtemme pääjehu vei kätensä kaulalleni, kytki minut irti pannastani ja antoi vapauden valita seuraava haastateltavani, tiesin heti kenet valitsisin kohteekseni. Halusin tutustua ihmiseen, jonka äänenpaino ja rauhallisuus saavat ajan pysähtymään. Ihmiseen, jonka koko olemus huokuu hyvyyttä ja myötätuntoa myös niille, jotka kirjansa myöhässä palauttavat. Hyvät lukijat, antakaa minun esitellä hänet teille – hän on Raija Lewing.

Hei, haluaisin haastatella sinua Peducalehteen. Olisiko sinulla hetki aikaa?
”Voi ei, miksi sinä nyt minua haluat haastatella? Meillä kyllä olisi täällä kirjastossa paljon minua nuorempia työntekijöitä, todellisia asiantuntijoita jotka olisivat varmasti parempia haastateltavia.”

No tuota, olin kyllä miettinyt, että juuri sinä sopisit parhaiten haastateltavaksemme. Tämä olisi pieni juttu vain. Ottaisimme pari kuvaa ja kysyisin muutaman kysymyksen.
”Ai että, kuvankin meinaatte ottaa. Oijoi, kyllä tähän nyt kannattaisi joku nuorempi, kaunis työntekijä ennemmin valita.”

Mutta sinä tulit ensimmäisenä mieleeni, kun päätin valita haastateltavani tiedekuntamme työntekijöiden joukosta.
”Voi sentään. Miten sinä nyt minut valitsit? No, kai se sitten onnistuu.”

Hieno homma! Aloitetaan. Nimeni on Olli, mikä sinun nimesi on?
”Raija Lewing.”

Kuinka kauan olet työskennellyt täällä Minervan kirjastossa?

”Täällä olen ollut täällä kirjaston perustamisesta asti ja tätä ennen työskentelin Vironkadulla, puhetieteiden ja musiikkitieteen kirjastossa.”

Missäs olit ennen Vironkatua?
”Kotona työttömänä sen jälkeen, kun tulimme Amerikasta mieheni kanssa.”

Ahaa, missä päin Amerikkaa elelitte?
”Texasissa ja siellä kahdessa eri kaupungissa, Dallasissa ja Austinissa. Mieheni oli siellä töissä.”

Tykkäsitkö amerikkalaisesta kulttuurista?
”Tykkäsin kyllä. Ne ovat niin välittömiä ne amerikkalaiset. Se on kiva kun siellä jutellaan myös tuntemattomille.”

Mutta eikö vain, että siellä on ihmisillä aika pintapuolista se tuttavuus. Oikeasti ei haluta olla niin läheisissä tekemisissä?
”Kyllä ne olivat ihan kivoja kaikki, tosin aika paljon olimme muiden suomalaisten kanssa siellä tekemisissä, emmekä juurikaan ystävystyneet amerikkalaisten kanssa.”

Omat Amerikan kokemukseni amerikkalaisista ovat sellaisia, että liian monet siellä yrittävät olla jotakin hienompaa kuin ovat.
”Minä kyllä pidin teksasilaisista, parasta siellä kuitenkin oli se lämpö ja kesä.”

Onko suunnitelmissasi muuttaa tulevaisuudessa takaisin Amerikkaan, tai jonnekin muualle lämpimään?
”Ei. En haluaisi enää muuttaa pois Suomesta, sillä täällä on kuitenkin kaikki ne ihmiset ketä elämääni kaipaan.”

Mitä muuta elämässä arvostat läheisten ihmisten lisäksi?
”Näin vanhempana arvostaa ystävien lisäksi ennen kaikkea terveyttä.”

Pidätkö lukemisesta?
”Juu, kirjathan ovat se syy miksi olen täällä töissä! Minähän olisin täällä vaikken saisi palkkaakaan.”

Kuka on suosikkikirjailijasi?
”Waltari. Sinuhesta pidän eniten hänen tuotannossaan.”

Entäpä Komisario Palmut?
”Ne ovat oikein hyviä myös. Elokuvistakin tykkäsin.”

Ne ovat hienoa ajankuvaa vanhasta Helsingistä. Oletko muuten täältä kotoisin?
”Olen muuttanut tänne Lopelta, Hämeenlinann kautta, jossa kävin lukion. Tulin opiskelemaan ylioppilaaksi valmistumisen jälkeen. Nyt asun Espoossa.”

Mitä muuta harrastat lukemisen lisäksi?
”Käsitöitä enimmäkseen, lisäksi pyöräilen työmatkat ja pelaan tennistä ja sulkapalloa. Tosin viime aikoina on ollut hieman pelikaverin puutetta.”

Mitä mieltä olet tulevasta uudesta yliopistolaista?
”En ole niin kauheasti siihen perehtynyt, lähinnä vain seurannut uutisista keskustelua, mutta opiskelijoiden huolen ymmärrän kyllä. Enemmän mietityttää kirjastolaitoksen muutos vuonna 2010, kun keskustakampuksen kirjastot yhdistyvät. Kaisataloon perustetaan iso kirjasto ja keskustakampuksella tulee olemaan vain tämä meidän kirjastomme sen lisäksi. Toivottavasti täällä kaikki säilyy ennallaan.”

Oletko yleisesti ottaen tyytyväinen työhösi täällä?
”Olen täysin tyytyväinen, enkä muuttaisi työssäni mitään, vaikka saisinkin.”

Entäpä palkka, eikö kaikki haluaisi tienata enemmän?
”Jos tätä hommaa rahan takia tekisi, niin tämä olisi aivan väärä paikka. Paljon tärkeämpää on se, että viihtyy töissä ja nauttii siitä mitä tekee.”

Miksi muuten täällä useiden kirjojen laina-aika on vain kaksi päivää ja opiskelijakirjastossa 28 vuorokautta?
”Opiskelijakirjasto on päävastuussa kurssikirjojen saatavuudesta ja me olemme niiden osalta pikemminkin tällainen hätävara.”

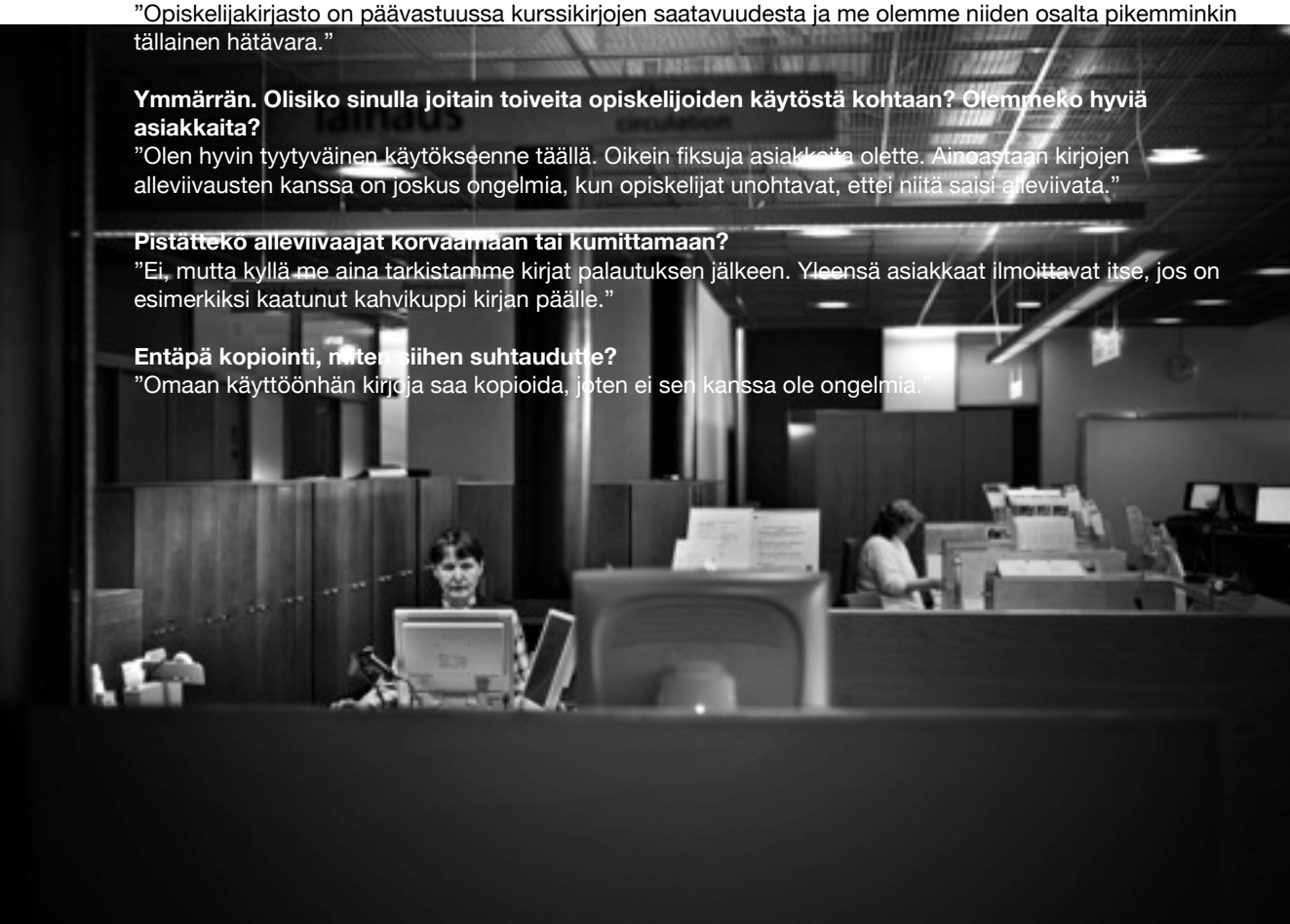

Ymmärrän. Olisiko sinulla joitain toiveita opiskelijoiden käytöstä kohtaan? Olemmeko hyviä asiakkaita?
”Olen hyvin tyytyväinen käytökseenne täällä. Oikein fiksuja asiakkaita olette. Ainoastaan kirjojen alleviivausten kanssa on joskus ongelmia, kun opiskelijat unohtavat, ettei niitä saisi alleviivata.”

Pistätteko alleviivaajat korvaamaan tai kumittamaan?
”Ei, mutta kyllä me aina tarkistamme kirjat palautuksen jälkeen. Yleensä asiakkaat ilmoittavat itse, jos on esimerkiksi kaatunut kahvikuppi kirjan päälle.”

Entäpä kopiointi, miten siihen suhtaudutte?
”Omaan käyttöönhän kirjoja saa kopioida, joten ei sen kanssa ole ongelmia.”

Minulle on ulkonaisen menestymisen kannalta aina ollut vahinkoa mielipiteistäni ja niiden mukaisista teoista, mutta katson vielä tänäkin hetkenä, että kannattaa puhua vain sitä, mitä todella ajattelee, jollei ole vaiti. Olen ikään kuin varma, että niin menettelemisestä on sille salaiselle näkymättömälle sielun elämäkerralle niin suuri voitto, että se korvaa ulkonaiset tappiot.

Iiris Uurto

Peducan bile-elin AKTI järjesti viimeiset bileet julkisen liikenteen supersedulassa – bilemetrossa. White Stripes, tankotanssi ja kuohujuoma täyttivät oranssinhehkuisen juhlajoukon.

JOONA-HERMANNI MÄKINEN *kuvat*

metro

Maailman pohjoisin metrolinja räjähti joulukuisena iltana koko kahdenkymmenen kilometrin pituudeltaan peducalaisten rakkaudenhuuruiseen juhlaan. Tuskinpa aavistivat ratoja vuosikymmeniä sitten rakentaneet duunarit, millaiseen eläimelliseen bailaamiseen nämä radat vielä uudella vuosituhannella taipuisivat. Peducalehti maalaa, miten tankotanssi taittui oranssissa pedossa ja kuinka arkkiherttua Franz Ferdinandin tahdit räjäyttivät mustan tanssilattian. Yön kiihkeä loppu koettiin Leppätalon pronssisten seinien sisällä, mallasjuomien ja mambon intohimoisessa syleilyssä.

obileet

Twist **ja**
hehkulamppu
LOIVAT takahuoneeseen
tunnelmaa.
metrobileiden jatkot

The *Strokes*, **Nirvana**,
White Stripes. Levyraati-*Ollin*
rocklista *nosti* JALAT
ilmaan.

PUHEENJOHTAJALTA

ANNI LÄNTELÄ

Oletko joskus miettinyt, että mitä se Peducan puheenjohtaja oikein tekee? Tässä olisi nyt kurkistus minun maailmaani. Ensimmäinen isompi homma vuoden alussa oli järjestää järjestäytymiskokous, jossa jaettiin uuden hallituksen vastuualueet. Ensimmäinen kokous uuden porukan kanssa jännitti enemmän kuin osasin odottaa. Kokouksessa kaikki meni kuitenkin tosi hyvin ja sen jälkeen hallituksen toiminta lähti helposti käyntiin, kun jokainen tiesi oman vastuualueensa. Yritin ensimmäisten viikkojen aikana auttaa jokaista hallituslaista oman vastuualueensa hahmottamisessa ja antaa tukea parhaani mukaan.

Hyvin pian kuvioihin tuli laitosrakenneuudistus ja sen kanssa taisteltiin pitkään ja hartaasti. Keskustelu kiersi Peducassa, samoin kuin muuallakin, pääasiassa pelkojen, arvailujen ja tiukan aikataulun ympärillä. Hallituksessa me yritimme hartiavoimin saada kokoon kannanottoa aiheesta, mutta mielipiteitä oli melkein yhtä monta kuin hallituslaisiakin. Aiheeseen käytettiin valtavasti aikaa ja energiaa. Lopuksi kävi kuitenkin niin, että Peduca ei ottanut virallista kantaa laitosrakenteen uudistukseen, sillä olisi tuntunut kohtuuttomalta esimerkiksi äänestää vaihtoehdoista hallituksen sisällä ja viedä eniten ääniä saanut vaihtoehto eteenpäin koko Peducan kantana. Huokasin helpotuksesta kun rumba oli ohi ja pääsin paremmin keskittymään myös muihin Peduca-juttuihin.

Välillä Peduca hautaa alleen kaiken muun elämän, mutta tuntuu silti tosi hyvältä olla mukana Peducassa näin täysillä. Puheenjohtajan homma on upea, koska tässä pääsee näkemään kaikki puolet ainejärjestötoiminnasta. Olen ollut mukana hallituksen kokouksissa, mutta myös vuosijuhlatyöryhmän ja edunvalvontaryhmän tapaamisissa, Peducalehden kokouksissa, keskiviikon kahvituksissa sekä monessa muussa jutussa. On tosi hienoa katsoa kun ihmiset tekevät sellaisia juttuja joista tykkäävät ja ovat innoissaan omista vastuualueistaan. Hyviä ystäviä ja mukavaa juttuseuraa on aina tarjolla. Puheenaiheet Conddoorissa ja Oliviassa vaihtelevat yliopistolakiuudistuksesta kissan kasvattamiseen ja parhaimpiin tai pahimpiin biletysmuistoihin.

vanhaa
OLD
[vieja]

Paulina Airaksinen

– Olin nuorena intoa täynnä oleva opiskelija ja halusin ratkaista kaikki ongelmat, sanoo OKL:n linjanjohtaja Juhani Hytönen

OKL:n linjanjohtaja Juhani Hytönen:

"Minua ei ole aivopesty opettajankoulutuslaitoksissa"

■ PAULIINA AIRAKSINEN

OKL:n linjanjohtaja, alkuopetuksen didaktiikan apulaisprofessori Juhani Hytönen (49) ei ole toiminut päivääkään yliopistossa lehtorina eikä kouluissa opettajana. Mutta juuri sen takia hän kokeekin pärjänneensä virassaan. Nykyinen opettajankoulutus on Hytösen mielestä liian kirjava ja siitä puuttuu yhteiskunnallinen näkökulma. Mukaan olisi saatava myös kasvatusfilosofisia aineksia.

Kun Hytönen aloitti 1977 linjanjohtajana, ei nykyisestä opettajankoulutuksesta ollut tietoakaan. Nykyinen opettajankoulutus Helsingin OKL:ssä on siis paljolti Hytösen käsialaa.

– Uskallan marsittaa OKL:n joukkoni minkä tahansa tieteen pariin, hän hymisee tyytyväisenä.

– Tarkoituksena ei ole voittaa Olympialaisia yhdessä lajissa, vaan kymmenottelussa.

Opettajan tuleekin hänen mukaansa olla avoin ja uloispäin

suuntautunut sekä itseensä luottava.

– OKL:n tärkein tehtävä on aina ollut kouluttaa opiskelijoista sellaisia opettajia, jotka voivat tulevaisuudessa kasvattaa oppilaistaan kriittisiä ja aktiivisia kansalaisia, jotka taas puolestaan kehittävät kulttuuria.

Peruskurssien kirjo pelkistettävä

Vaikeinta OKL:n historian aikana on Hytösen mielestä ollut syventävien opintojen mukaantulo.

– 70-luvun lopulla tulleet opiskelijat ilmoittivat tulleensa opiskelemaan opettajiksi eivätkä tiedettä, Hytönen naureskelee.

– He toivoivatkin laitoksen jakamista tiedeosaan sekä käytännönosaan. Myös opettajien oli vaikeata suhtautua uudistuksiin.

– Olimme silloin edellä aikaamme.

Suurimmaksi saavutukseksen hytönen lukee kuitenkin harjoittelun siirtymisen jo ensimmäiselle opiskelusyksylle.

– Visioita opintojen kehittämisestä minulla on toki edelleen. Peruskurssien kirjo tulisi pelkistää laajemmaksi kokonaisuudeksi, hän sanoo.

Hytösen suunnittelema kokonaisuus käsittelisi ensimmäisessä osassaan humanistista näkökulmaa, jossa opiskeltaisiin 15 opintoviikkoa historiaa ja psykologiaa. Toinen osa keskittyisi luonnontieteelliseen tarkasteluun, ja kolmas osa käsittelisi yhteiskunnallista näkökulmaa. Pääaineena olisi kasvatustiede.

– Tällä tavoin nostaisimme vaatimustasoa ja lisäisimme sekä tieteellistä näkemystä että saavuttaisimme nykyistä vankemman yleissivistyksen, hän luonnehtii suunnitelmiaan.

– Tämä antaisi mahdollisuuden jatkaa myös tieteellistä koulutusta eteenpäin.

Hytönen panostaisi ehdottomasti myös yhdistettyihin peruskursseihin sekä taideaineisiin.

– Varsinkin musiikkiin, hän lisää painokkaasti.

"Minusta piti tulla neuropsykologi"

Hytösestä piti tulla neuropsykologi. Hän luki Helsingin yliopistossa pääaineenaan soveltavaa psykologiaa ja sivuaineena kasvatustiedettä, joka silloin kulki nimellä opinto-oppi.

– Olin nuorena intoa täynnä ja halusin ratkaista kaikki ongelmat, hän laukoo työhuoneessaan, jossa paperipinot nojailevat toisiinsa ja sikarin savun kyllästyttämät seinät katselevat Johanneksen kirkolle.

Haave neuropsykologin ammattista väistyi kuitenkin sen jälkeen, kun Hytönen kutsuttiin Kasvatustieteiden laitokselle Koskenniemen työhuoneeseen. Kyseessä oli tilapäisen assistentin pestaaminen.

– Minut oli ilmeisesti huomattu sen takia, että olin proseminaarissa käyttänyt tehokkaita puheenvuoroja.

Hytösen piti olla asssistenttina vain muutama kuukausi, mutta toisin kävi.

– En ole koskaan miettinyt jääväni yliopistoon, minut yksinkertaisesti juonittiin sisään, hän hymisee jatkaen, että sama pesti jatkuu vieläkin.

Kasvatustiede- nimistä ainetta opiskeltiin silloin vielä päärakennuksen vanhalla puolella Hist.kielitieteen osastolla entisessä miekkailusalissa. Syksyllä 1966 kasvatustieteille saatiin oma laitos Snellmanninkadulla sijaitsevalta patologian laitokselta. Vasta 1974 perustettiin KTL:n osasto sekä Opettajankoulutuslaitos. Alkuopetuksen didaktiikan apulaisprofessorin viran Hytönen sai 1975 ja 1977 hän suostui linjanjohtajaksi Juhani Jussilan pyynnöstä.

– Opettajakoulutuksessa ei ollut silloin vielä sisältäpäin rakennettua kuvaa, Hytönen huomauttaa.

– Haasteellinen työ ja uusi koulutussuunnittelu imaisivatkin minut mukaansa.

"En voi elää ilman kehoni rääkkäämistä"

Hytösen vapaa-ajan ovat viime aikoina vieneet neljän lapsen lisäksi kirjoitustyö.

– Olen jo kauan kirjoitellut kirjaa lapsikeskeisestä pedagogiasta, hän tunnustaa.

Elämän suurin intohimo löytyy kuitenkin liikunnasta, pyöräilystä, sulkapallon peluusta sekä treeneistä punttisalilla.

– Vaikkei se ehkä näy, Hytönen lisää ironisesti.

– Ilman projekteja ja itseni rääkkäystä en kuitenkaan voisi elää.

Entä onko elämää enää yliopiston hallinnon uudistuksen jälkeen?

Tähän Hytönen vain hymyilee ja tokaisee ainakin hallinnon muuttuvan demokraattisemmaksi.

– Annetaan kaikkien kukkien kukkia, hän huikkaa.

PEDUCALEHTI

YKSI MEISTÄ PINTAA SYVEMMÄLTÄ

EMMA WESTERHOLM *teksti*
JOONAS ANTIKAINEN *kuvat*

Voiko opiskelija menestyä kahdessa koulutuksessa, ja säilyttää mielenterveytensä? Peducalehti haastatteli Emmi Ruuskasta.

Emmi aloitti lauluopinnot Konservatoriolla syksyllä 2006, mutta ajatus opettajaksi kouluttautumisesta ei jättänyt rauhaan. Emmin opiskelutoveri, pianisti Sonja opiskeli tuolloin samaa aikaa sekä Soklassa että Konsalla. Hän rohkaisi Emmiä hakemaan luokanopettajakoulutukseen ja kertoi, että kahden koulutuksen yhdistäminen vie kyllä paljon voimia, mutta ei ole aivan mahdoton yhtälö. Keväällä 2007 Emmi haki opettajankoulutukseen, tuli valituksi ja aloitti opinnot vielä saman vuoden syksynä.

”Ensimmäinen vuosi oli kovaa aikaa! Sonjan ennätys Konsalta Siltikselle on 7 minuuttia, omani 12 minuuttia. Sonja kyllä juoksi. Täytyy mennä oikeaan metrovaunuun jonka lisäksi liikennevalojen on myös vaihduttava juuri sopivasti. On tämä välillä ollut ihan hullun hommaa!” Emmi kertoo.

Emmi onkin aika kova mimmi. Luokanopettajakoulutus yhdistettynä muusikonammattitutkinnon suorittamiseen ei ole mikään helppo nakki. Varsinkin jos päättää tehdä lopputyönsä vähän eri tavalla kuin muut. Kun yleensä laulunäyttö annetaan ”flyygelin mutkassa” niin, että laulaja saapuu lavalle, laulaa pianon säestyksellä ja poistuu lavalta, Emmi halusi tehdä jotakin erilaista. Hän lähti tekemään kokonaista musiikkiteatteriesitystä, jossa yhdistyvät laulu, soitto sekä lausuntataide. Ei ole yleistä suorittaa lopputyötä tällä tavalla. My Fair Ladyn tarina perustuu Bernard Shaw´n romaaniin ”Pygmalion”, jonka Herman Levinin tuottamasta ja George Cukorin ohjaamasta elokuvaversiosta Emmi on mukaillut oman käsikirjoituksensa. Työmäärä yllätti Emmin, jonka on käsikirjoituksen lisäksi hoitanut tilavaraukset, roolituksen, käsiohjelman kokoamisen sekä toiminut tuottajan roolissa. Ja sitten hän tietysti vielä laulaa. Ja miten kauniisti laulaakin!

Muihin rooleihin Emmi etsi ihmisiä, joiden kanssa on työskennellyt aikaisemminkin. Heidän kanssa tietää homman toimivan. Kun kysyin tauon lopulla muilta ryhmäläisiltä, miksi lähditte mukaan ja onko ollut hienoa olla mukana, sain heiltä hymyileviä vastauksia. Ei kuulemma ollut vaikea päätös, että lähteekö mukaan vai ei!

Laulunopettajaa Emmistä ei kuitenkaan tule. Hän kertoo laulun olevan sellainen ihan oma juttu, jota haluaa kyllä itse tehdä, mutta ei opettaa. Opetustyötä koulussa Emmi aikoo kuitenkin tulevaisuudessa tehdä.
My Fair Lady on siis enemmän kuin ammatiosaamisennäyttö.
”Tällä lopputyöllä osoitetaan mitä on oppinut musiikista sekä kulttuurista, osoitetaan muutakin kuin se, että osaa laulaa nuotilleen.” Emmi selventää.

On yleistä, että kahta koulutusta tekevät keskittyvät täysipainoisesti vain toiseen koulutukseen, mutta Emmi tuntuu vetävän satalasissa molemmissa. Miten selviät tällaisessa rumbassa?
”Nukun vähintään 8 tuntia yössä ja pyrin pitämään itseni terveenä. Nyt teen äidinkielen sivuainetta, joten sen kannalta on helpompaa kuin ensimmäinen vuosi. Vapaa-aikaani vietän Soklassa, vaikka se kuulostaakin hassulta. ” Emmi kertoo.

Harjoituksissa näkemämme kohtaukset valmiista esityksestä näyttivät varsin mainioilta. Nämä ihmiset kyllä todella osaavat hommansa. Väistämättä tulee mieleen, että Emmin lopputyössä esiintyy varmasti oman alansa tulevaisuuden nimiä.

Tauolla Emmi tarjoilee meille kahvia ja lohipasteijoita. Emännän roolikin näyttää sujuvan. Miten ihmeessä saat aikasi riittämään?

”Kyllä työmäärä on yllättänyt, mutta koti ymmärtää ja auttaa. Ilman ei pärjäisi. Olen muutenkin sellainen ihminen, että jos kalenterini ei olisi täysi, alkaisi ahdistaa.” Emmi naurahtaa.

Kiusasin Emmiä artonybergimäisesti laittamalla hänet vastaamaan mitä hänelle tuli mieleen seuraavista kuudesta sanasta. Annoin hänelle vapauden määritellä kutakin sanaa enemmän kuin yhdellä sanalla.
Musiikki.”Tällä hetkellä tulee tietysti mieleen tämä projekti mikä on käynnissä, mutta laajemmin ajateltuna musiikki on osa minua, elämässäni 24/7.”

Tentti.”Yllättävän hyödyllistä vastapainoa taiteelliselle työlle!”

Laulu.”Osa minua, toinen osa on opettajuus ja Sokla.”

Minerva.”Hauska ympäristö, joka tuo sopivasti vastapainoa Konsalla olemiselle. Siellä tapaa opiskelutovereita, voi tulla hetkeksi hengähtämään.”

Opettaja.”No se laulun toinen puoli.”

Peduca. ”Opiskelijatoiminnan- ja elämän ilmentymä. Jos itsellä olisi enemmän aikaa, varmasti olisin mukana jossain muodossa!”

Ketä vittu kiinnostaa [idealismi]

JOONA-HERMANNI MÄKINEN

Edistykseen uskovalla on suurpiirteinen tulevaisuudenkuva naamiona kasvoillaan, mutta itse asiassa hän ei tulevaisuuden hyväksi tee mitään. Hän on varma siitä, ettei tapahdu yllätyksiä eikä ole olemassa salaisuuksia, ei satu odottamattomia äkkikäänteitä eikä tapahdu oleellisia uudistuksia; hänestä on selvää, että maailma marssii suoraan eteenpäin, ilman kiertoteitä tai taka-askeleita, ja niin hän lakkaa tuntemasta levottomuutta tulevaisuuden puolesta ja asettuu kertakaikkisen nykyhetken asemiin. Onko sitten ihme, jos maailmasta nykyisin puuttuu suunnitelmia, päämääriä ja ihanteita.

José Ortega y Gasset

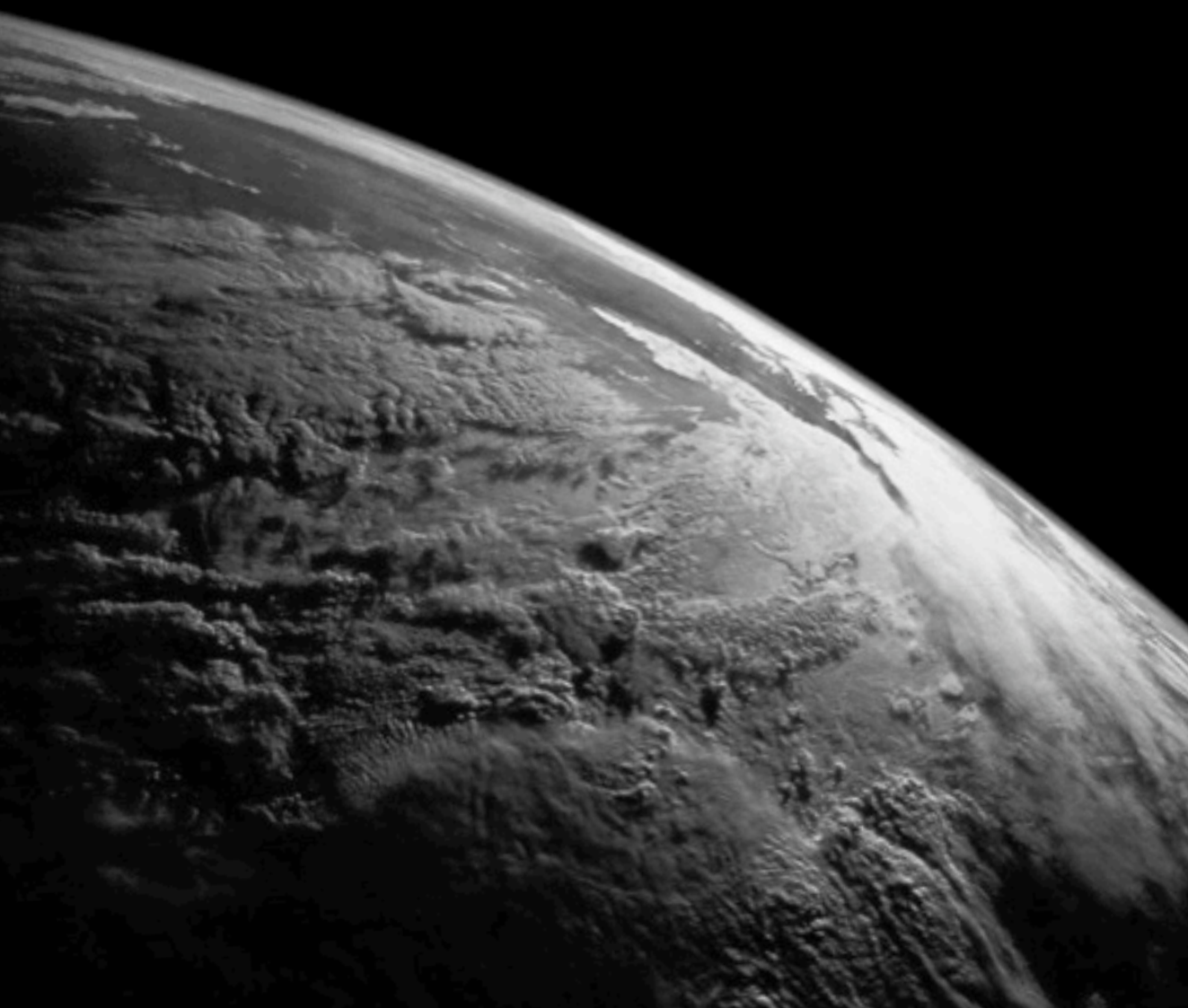

PEDUCALEHTI**01_09**
JULKAISIJA PEDUCA RY (SILTAVUORENPENGER 20 R HELSINGIN YLIOPISTO)
PEDUCALEHTI@GMAIL.COM

VIESTINTÄVASTAAVA JOONA-HERMANNI MÄKINEN
TOIMITUS TUOMAS SALONEN VELI-MATTI RINNETMÄKI LAURA WECKMAN MIKKO LEHTONEN OLLI VALLO JOONA-HERMANNI MÄKINEN ANNI LÄNTELÄ ERNA LINDBERG MIKKO PÄRNÄ ANTTI JAUHIAINEN KAISA VIITANEN EMMA

WESTERHOLM AAPO HUHTA

TAITTO AAPO HUHTA ANTTI JAUHIAINEN JOONA-HERMANNI MÄKINEN

SARJAKUVA JYRKI NISSINEN (WWW.JYRKINISSINEN.COM)

KUVAT AAPO HUHTA ANTTI JAUHIAINEN NOORA OJANIEMI JOONA-HERMANNI MÄKINEN JOONAS ANTIKAINEN
PAINOPAIKKA DOMUS PRINT OY 2009 TAMPERE
INTERNET WWW.LEHTI.PEDUCA.FI
FACEBOOK-SIVU WWW.FACEBOOK.COM/PAGES/PEDUCALEHTI/18071842054

Auttaja Hai
UUTISIA: 80 IHMISTÄ KUOLI ULKOMAILLA POMMI-ISKUSSA
TYLSÄÄ! TULISPA JO JOTAIN VIIHDETTÄ...
...RÄJÄHDYKSESSÄ HAAVOITTUI LIEVÄSTI MYÖS YKSI SUOMALAINEN.
VOI HIRVEÄÄ MIKÄ TRAGEDIA!

PEDUCALEHTI

"Meidän tulee viljellä ja puolustaa erityisyyttä, yksilöllisyyttä ja epäsäännöllisyyttä - siis elämää"